

การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม
THE DEVELOPMENT OF SOCIAL COMPETENCY OF ELEMENTARY
STUDENTS THROUGH GROUP ACTIVITIES

ขวัญชนก การิก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2564

การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE DEVELOPMENT OF SOCIAL COMPETENCY OF ELEMENTARY
STUDENTS THROUGH GROUP ACTIVITIES

KWANCHANOK KARIK

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Master of Education (Guidance Psychology))
Faculty of Education, Srinakharinwirot University

2021

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม
ของ
ขวัญชนก การิก

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์จัตตชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง)	(รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโทหญิง ดร.สุชอรุณ วงษ์ทิม)
..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์)	(อาจารย์ ดร.ครรชิต แสนอุบล)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยกิจกรรมกลุ่ม
ผู้วิจัย	ขวัญชนก การิก
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2564
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. พัชรภรณ์ ศรีสวัสดิ์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และ 2) เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย 6 โรงเรียน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตลาดพร้าว จำนวน 350 คน และกลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนที่เลือกแบบเจาะจงจากกลุ่มที่ 1 ที่มีคะแนนสมรรถนะทางสังคมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีความสมัครใจเข้าร่วมจำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .94 และโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า 1) สมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และ 2) นักเรียนกลุ่มทดลองมีสมรรถนะทางสังคมสูงขึ้นหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : สมรรถนะทางสังคม, กิจกรรมกลุ่ม, นักเรียนชั้นประถมศึกษา

Title	THE DEVELOPMENT OF SOCIAL COMPETENCY OF ELEMENTARY STUDENTS THROUGH GROUP ACTIVITIES
Author	KWANCHANOK KARIK
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2021
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Monthira Jarupeng
Co Advisor	Associate Professor Dr. Patcharaporn Srisawat

The aims of this research are as follows: (1) to study the social competency of elementary students; and (2) to compare the social competency of elementary students, before and after participation in group activities. The sample group were divided into two groups: The first group were 350 students from the Ladprao District Office in the upper grades of six schools under the authority of the Bangkok Metropolitan Administration. The second group were 12 students selected specifically from the first group in terms of social competency, who scored lower than the 25th percentile, and were willing to participate. This research was conducted to measure the social competency of students. The confidence value of the whole version was .94 and the program using group activities was used to improve social competency. The data were analyzed in terms of averages, standard deviation and a t-test. The results revealed the following: (1) the overall social competence of elementary students was at a high level; and (2) the students in the experimental group had higher social competency after participating in group activities and statistically significant at a level of .01.

Keyword : Social competency, Group activities, Elementary students

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือความเมตตาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง อาจารย์ที่ปรึกษาหลักปริญญาานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร. พัชรภรณ์ ศรีสวัสดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. อสมมา คัมภีรานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พัชรวิญญูแก้ว และอาจารย์เนาวรัตน์ ชูสกุล ที่ให้ความเมตตา ให้ความรู้ คำแนะนำ และให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณะอาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ได้ให้ความเมตตา กรุณา ความปรารถนาดี และให้กำลังใจตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนและคณะครู สำนักงานเขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ทั้ง 6 โรงเรียน ที่ให้ความอนุเคราะห์ และอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลงานวิจัยเป็นอย่างดี ขอขอบใจนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูล รวมทั้งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมงานวิจัยจนสำเร็จไปได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อไพสันต์ คุณแม่อุสา การิก และสมาชิกในครอบครัวทุกคน รวมทั้ง พี่ ๆ เพื่อน ๆ ครูโรงเรียนคลองทรงกระเทียมที่ห่วงใย ให้กำลังใจตลอดระยะเวลาในการทำวิจัย

ขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ สาขาจิตวิทยาการแนะแนวทุกคน ที่คอยรับฟัง ช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา เป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาในการทำวิจัย

ขอขอบคุณ ผู้เขียนตำราและเอกสารทุกฉบับ ที่ผู้วิจัยใช้ประกอบการศึกษา ตลอดจนนำมาใช้อ้างอิงในงานวิจัยฉบับนี้ คุณค่าและประโยชน์จากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ทำงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

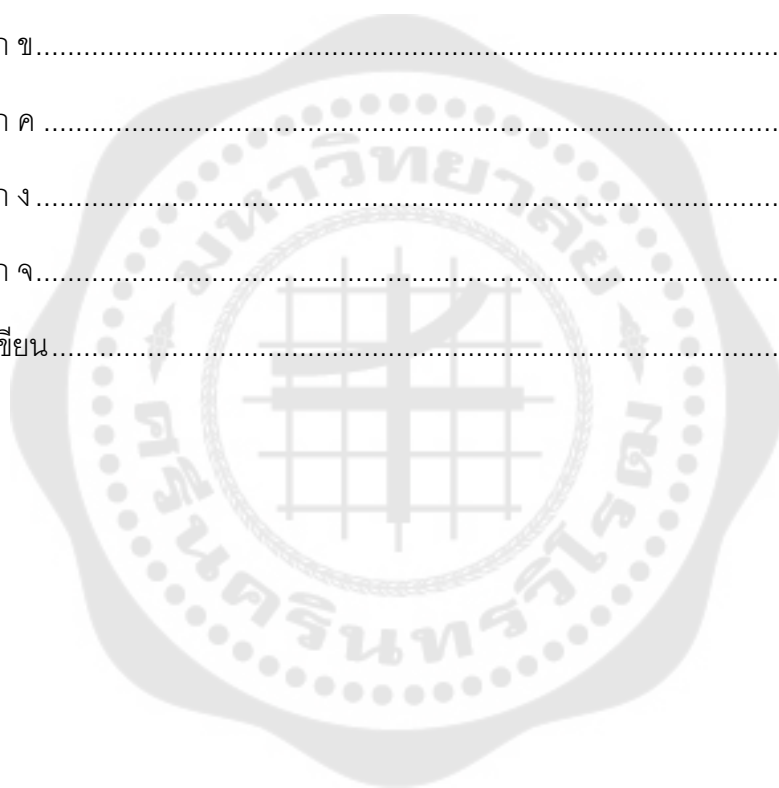
ขวัญชนก การิก

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานในการวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
1. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม.....	9
1.1 นิยามและเกณฑ์การให้คำนิยามสมรรถนะทางสังคม.....	9
1.2 องค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคม.....	10
1.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะทางสังคม.....	11
1.4 ความสำคัญของสมรรถนะทางสังคม.....	12

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม	13
2. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม.....	14
2.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม	14
2.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม	15
2.3 ขั้นตอนของกิจกรรมกลุ่ม	15
2.4 เทคนิคที่ใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่ม	16
2.5 ประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม	20
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม	21
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	23
1. การกำหนดขอบเขตการวิจัย.....	24
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	26
3. การดำเนินการวิจัย.....	33
4. วิธีดำเนินการทดลอง	34
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
6. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	38
2. การนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูล	38
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	41
ความมุ่งหมายของการวิจัย	41
สมมติฐานการวิจัย.....	41
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	41
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	42

สรุปผลการวิจัย	42
อภิปรายผล.....	43
ข้อเสนอแนะ	48
บรรณานุกรม.....	50
ภาคผนวก.....	55
ภาคผนวก ก.....	56
ภาคผนวก ข.....	61
ภาคผนวก ค	70
ภาคผนวก ง.....	75
ภาคผนวก จ.....	78
ประวัติผู้เขียน.....	98

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	25
ตาราง 2 ตัวอย่างแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน	28
ตาราง 3 เกณฑ์การให้คะแนน	29
ตาราง 4 ตัวอย่างกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน	32
ตาราง 5 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design	33
ตาราง 6 ระยะเวลาในการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน.....	35
ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นรายด้าน (n=350)	39
ตาราง 8 การเปรียบเทียบคะแนนสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ก่อน และหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคม	40

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7
ภาพประกอบ 2 แสดงการกำหนดซึ่งกันและกันของปัจจัยพฤติกรรม (B) ปัจจัยสภาพแวดล้อม (E) และปัจจัยส่วนบุคคล (P)	11

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันปัญหาของเยาวชนในสังคมไทยรุนแรงมากขึ้นจนกลายเป็นปัญหาสังคมที่จำเป็นต้องดำเนินการแก้ไขและให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจังเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและการศึกษาของผู้เรียนให้ดีขึ้น โดยส่วนใหญ่แล้วปัญหาที่พบมีสาเหตุมาจากปัจจัยทางอารมณ์และสังคม มีพฤติกรรมก้าวร้าว แสดงให้เห็นว่าเยาวชนไทยขาดสมรรถนะทางสังคม ซึ่งจะเห็นได้ว่าสมรรถนะทางสังคมมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตในสังคมของคนในปัจจุบัน (Kagan, 2001)

สมรรถนะทางสังคมที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคลเกิดจากการรับรู้และการฝึกฝนเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการเริ่มผูกมิตร และการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างเหมาะสม สามารถสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีคุณค่า และพร้อมที่จะอุทิศตนเพื่อส่วนรวม (สมคิด กอมนี, 2560) สมรรถนะทางสังคมนั้นเป็นพัฒนาการหนึ่งของเด็ก ซึ่งได้รับการส่งเสริมและพัฒนาตั้งแต่ในช่วงปฐมวัยเพราะสมรรถนะทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ โดยทั่วไปแล้วเด็กจะเริ่มมีสมรรถนะทางสังคมเมื่อเริ่มเข้าโรงเรียน (Wardle, 2003)

จากการศึกษาเบื้องต้น สมรรถนะทางสังคมมีองค์ประกอบย่อย ๆ 4 ด้าน คือ ด้านแรก ทักษะทางสังคม เป็นความสามารถของบุคคลในการแสดงออกเพื่อเข้าร่วมสังคมกับบุคคลอื่น ด้านที่สอง การกำกับตนเอง เป็นความสามารถในการรับรู้ตนเองไม่ว่าจะเป็นอารมณ์หรือพฤติกรรม ด้านที่สาม การสื่อสาร เป็นความสามารถในการสื่อสารที่ใช้สื่อของบุคคล และยังมีหมายถึงบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสม และด้านที่สี่ การตัดสินใจทางสังคม เป็นความสามารถในการตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหาในสังคมได้อย่างเหมาะสม ซึ่งเหล่านี้หากเด็กได้รับการพัฒนาที่ดีก็สามารถควบคุมตนเองด้านอารมณ์ ด้านความคิด รวมไปถึงพฤติกรรมในการแสดงออก สามารถสื่อสารและมีสัมพันธภาพในทางที่ดีกับผู้อื่น (Williamson, 2002) ทั้งนี้เนื่องจากสมรรถนะทางสังคมว่าเป็นตัวทำนายความสำเร็จในอนาคตเมื่อได้รับการฝึกฝนพัฒนาสมรรถนะทางสังคมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เด็กที่เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน ๆ ตั้งแต่ยังเล็ก จะมีผลการเรียนดี มีระดับสติปัญญาดี และเมื่อถึงวัยทำงานก็จะเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนร่วมงานและเจ้านาย ในทางเด็กที่ชอบอยู่คนเดียวไม่ชอบอยู่กับเพื่อนหรือคนหมู่มาก จะทำให้เพื่อนรู้สึกผิดหวังไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียน และส่วนใหญ่จะถูกพุดถึงในทางไม่ดี เมื่อเด็กเติบโตขึ้นทำให้เด็กคนนั้น

มีปัญหาที่หลายหลายทั้งด้าน จิตใจ ร่างกาย เครียดง่าย ถูกสังคมมองในแง่ลบ ถึงอย่างไรถ้าเด็กไม่ได้รับการแก้ไขหรือการพัฒนาเกี่ยวกับสมรรถนะทางสังคมก็จะเป็นความผิดปกติที่ขัดขวางการอยู่ร่วมกับผู้อื่น การพัฒนาสมรรถนะ ทางสังคมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องให้ความช่วยเหลืออย่างรวดเร็วที่สุดถ้าเด็กมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ได้โอกาสแห่งการเรียนรู้และความเจริญงอกงามของ การพัฒนาการทุกด้านก็จะมีเพิ่มมากขึ้น และเด็กก็จะสามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนและผู้อื่นในสังคมอย่างมีความสุข (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543)

จากการศึกษาเบื้องต้น จากการสัมภาษณ์คุณครูแนะแนว และครูประจำชั้นระดับประถมศึกษา พบว่าสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นสิ่งสำคัญที่คุณครูแนะแนวต่างให้ความสำคัญและเห็นควรว่าต้องมีการปรับพฤติกรรม ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านทักษะทางสังคม องค์ประกอบด้านการกำกับตนเอง องค์ประกอบด้านการสื่อสาร และองค์ประกอบด้านการตัดสินใจทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Elias & Haynes, 2008) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคม ประกอบด้วย การกำกับตนเอง ทักษะทางสังคม การกำกับตนเอง และการตัดสินใจทางสังคมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตลาดพร้าว

ในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ผู้วิจัยได้สร้างกิจกรรมกลุ่ม โดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม ทฤษฎีและเทคนิคในการทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อมาพัฒนาแต่ละองค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคม เนื่องจากการใช้กิจกรรมกลุ่มนั้นเป็นกระบวนการหนึ่งในการช่วยเหลือบุคคลเปรียบได้กับการจำลองสังคมขนาดย่อมที่จะคอยช่วยให้สมาชิกกลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาพฤติกรรมของตนเองได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ซิลิดา ชวานานนท์ (2552) ที่ได้กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม เป็นวิธีการสร้างประสบการณ์ผ่านการเรียนรู้ โดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ บุคคลจะได้วิเคราะห์พฤติกรรมของตนเองและสมาชิกในกลุ่ม ได้เรียนรู้ด้วยตนเองจากความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม และการดำเนินการกลุ่ม ทศนีย์ วงศ์ศรี (2556) กล่าวเป็นกระบวนการขั้นต้นหนึ่งที่สามารถปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ในชีวิตของผู้เรียนทุกวัน สุขชัย หาญธนาภิษฐ์ (2553) ได้กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มนั้นเป็นขั้นตอนการที่มีความสัมพันธ์กันทั้งรูปแบบของทางการพูด การควบคุมอารมณ์ ด้านความรู้สึก ความคิด การแสดงออก ทำให้เกิดการปรับตนเอง ปรับสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลในกลุ่ม เพื่อเกิดความต้องการ คมเพชร ฉัตรรสกุล (2546) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม คือการนำเอาประสบการณ์มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการในสมาชิกแต่ละคนเกิดการเปลี่ยนแปลงของกลุ่มโดยส่วนร่วมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มโดยวิธีการดังกล่าว

จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบุคคลทุกคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดย กาญจนา ไชยพันธุ์ (2549) กล่าวว่า การที่บุคคลร่วมกันเพื่อที่จะศึกษาหรือมีเป้าหมายวัตถุประสงค์ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ แลกเปลี่ยนความรู้กับสมาชิกในกลุ่ม

ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ค้นคว้า สังเคราะห์ และศึกษา องค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน และพัฒนาสมรรถนะทางสังคมโดยการใช้ กิจกรรมกลุ่ม โดยผู้วิจัยมีความมุ่งหวังว่า ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะเกิดประโยชน์ในการ พัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนต่อไป

คำถามการวิจัย

1. สมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างไร
2. การใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายได้หรือไม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ก่อน และหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายผู้วิจัยคาดหวังว่าจะเกิดประโยชน์สามารถแบ่ง 2 กรณี ดังนี้

1. ประโยชน์เชิงวิชาการ

ผลจากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการทำงานของครูแนะแนวหรือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับทำกิจกรรมกลุ่มกับนักเรียนหรือบุคคลที่ต้องการพัฒนาสมรรถนะทางสังคม เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนสามารถปรับตนเองและสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ประโยชน์เชิงปฏิบัติ

2.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคม สามารถปรับตัวและอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้ดียิ่งขึ้น สามารถวางแผนการดำเนินชีวิตในสังคมได้ และมีภาคภูมิใจในตนเอง

2.2 บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมมีแนวทางการช่วยเหลือและรับมือกับนักเรียนที่ต้องรับมือกับการพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ได้อย่างเหมาะสมมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน รวมไปถึงการแก้ปัญหาในด้านต่าง ๆ โดยผ่านการทำกิจกรรมกลุ่ม

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัย โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณ และการศึกษาในรูปแบบเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 สมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมโดยผู้วิจัยใช้การศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการดำเนินการศึกษาผู้วิจัยกำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เป็นผู้ให้ข้อมูลแบบละเอียดเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่พบเจอปัญหาการเข้าสังคมของนักเรียนจำนวน 4 คน เพื่อสังเคราะห์ วิเคราะห์ และเรียนรู้ สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาสมรรถนะทางสังคมครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา 2564 ในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เขตลาดพร้าว ทั้งสิ้นจำนวน 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนเพชรนอม โรงเรียนลอยสายอนุสรณ์ โรงเรียนวัดลาดปลาเค้า โรงเรียนคลองทรงกระเทียม โรงเรียนวัดลาดพร้าว โรงเรียนเทพวิทยา รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 2,014 คน (สำนักงานเขตลาดพร้าว, 2564)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาสมรรถนะทางสังคม เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2564 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตลาดพร้าว จากเกณฑ์การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ที่จำนวนประชากร 2,014 คน ตามแนวคิดของ ศิริชัย กาญจนวาสี (2559) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 350 คน จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling)

ระยะที่ 2 การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนโดยการใช้กิจกรรมกลุ่ม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมเป็นนักเรียนในระยะเวลาที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยที่เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนคลองทรงกระเทียม ที่มีคะแนนสมรรถนะทางสังคมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาและมีความสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมในครั้งนี้จำนวน 12 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรจัดกระทำ ได้แก่ กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคม

ตัวแปรตาม ได้แก่ สมรรถนะทางสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สมรรถนะทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีสุข โดยจะต้องมีความสามารถที่แสดงถึงทักษะทางสังคม ความสามารถในการกำกับตนเอง การสื่อสาร รวมทั้งมีข้อมูลและสามารถนำข้อมูลไปตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นองค์ประกอบซึ่งจำแนกได้ดังนี้

1.1 ทักษะทางสังคม (Social skills) หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการสร้างปฏิสัมพันธ์กันในบุคคลในสังคม เป็นสิ่งที่แต่ละบุคคลสามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น อาทิเช่น เพื่อน ครู หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับเพื่อนและบุคคลอื่นได้เป็นอย่างดี ได้แก่ สามารถใช้ภาษาในการเจรจาต่อรองและความสามารถในการแสดงออกทางภาษา การพูด ความคิดและอารมณ์หรือมีท่าทางที่เหมาะสมกับบุคคลอื่น รวมไปถึงความสามารถในการปรับตัวทางสังคม

1.2 การกำกับตนเอง (Self-regulation) หมายถึง การกำกับตนเอง (Self-regulation) หมายถึง การที่นักเรียนสามารถรับรู้ตนเอง ความสามารถในการควบคุมตนเอง และปรับเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของตนเอง เพื่อเสริมสร้างความรู้ พัฒนาทักษะ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ โดยบุคคลจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากตนเองอย่างตั้งใจ กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน วางแผนการเรียนรู้ตามแผนที่วางไว้ รวมไปถึงการควบคุม ความคิด แรงจูงใจ และสิ่งที่แสดงออกเพื่อให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ ได้แก่ การรู้จักอารมณ์โกรธและควบคุมอารมณ์ด้านลบได้ ระมัดระวังในการเล่นกับเพื่อน รอคอยได้ อุตุนาน ประทับด้วย 3 กระบวนการ ได้แก่ 1) การสังเกตตนเอง หมายถึง การตั้งเป้าหมาย ด้วยการกำหนดพฤติกรรมหรือ

เกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรมที่ต้องการเปลี่ยนแปลง มีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นข้อมูล 2) การตัดสินใจตนเอง หมายถึง การเปรียบเทียบผลที่ได้รับจากการกระทำ และ 3) การแสดงปฏิริยาต่อตนเอง หมายถึง การประเมินพฤติกรรมและความเป็นไปได้ ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

1.3 การสื่อสาร (Communication) หมายถึง ความสามารถของนักเรียน ในการสื่อสารความหมายกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสม ทั้งการรับฟังข่าวสาร การแสดงพฤติกรรมที่มีการตอบสนองต่อการสื่อสาร และสามารถสื่อสารไปยังบุคคลอื่นได้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ เริ่มต้นบทสนทนากับเพื่อนได้ ใช้ภาษาหรือคำพูดที่เข้าใจง่ายกับเพื่อน บอกความต้องการของตนเองและผู้อื่นได้ เปิดโอกาสให้เพื่อนได้แสดงความคิดเห็นที่แตกต่างจากตนเอง

1.4 การตัดสินใจทางสังคม (Social decision making) หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเลือกวิธีในการที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากสังคมได้อย่างเหมาะสม สามารถกำหนดปัญหาที่เกิดขึ้นและวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียของทางเลือกที่ตนเองตัดสินใจยอมรับและรับผิดชอบ ต่อผลของการกระทำที่จะตามมา ได้แก่ ค้นหาสาเหตุของปัญหาได้ เลือกแนวทางแก้ไขปัญหาที่สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้น

2. กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคม หมายถึง กิจกรรมที่ใช้พัฒนาสมรรถนะทางสังคม ซึ่งกิจกรรมกลุ่มที่เน้นในเรื่องของพฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นอย่างสงบสุข โดยคำนึงถึงการสื่อสาร ข้อมูลที่สำคัญในการตัดสินใจสิ่งที่สำคัญ ซึ่งกิจกรรมกลุ่ม ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้น แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นมีส่วนร่วม ขั้นวิเคราะห์ ขั้นสรุป และประยุกต์หลักการ และการประเมินผล ดังนี้

2.1 ขั้นนำ หมายถึง ผู้วิจัยต้องเตรียมความพร้อม อาจมีการกล่าวถึงเนื้อหาก่อนหน้า และสร้างบรรยากาศ สภาพแวดล้อม ที่สนับสนุนการเรียนรู้

2.2 ขั้นมีส่วนร่วม หมายถึง ผู้วิจัยให้นักเรียนเริ่มฝึกปฏิบัติการเรียนรู้ หรือทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกัน และกันเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคม

2.3 ขั้นการวิเคราะห์ หมายถึง นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์ และสรุปเนื้อหา ที่เข้าร่วม การฝึกและอภิปรายร่วมกัน เพื่อให้นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้

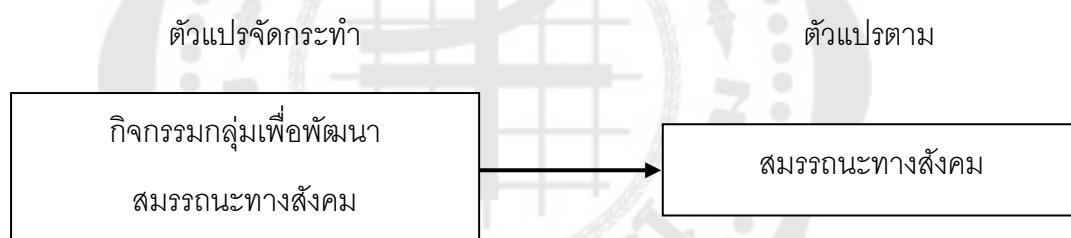
2.4 ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ หมายถึง ผู้วิจัยให้สมาชิกสรุปเนื้อหาความเข้าใจ แนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม มาสรุปในรูปแบบของตนเองและนำมาใช้ เพื่อให้เกิดปรับตัวเข้ากับสังคม

2.5 ^{ขั้น}ประเมินผล หมายถึง การประเมินผลการเรียนรู้ของตน และจากกลุ่ม โดยการร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และให้ข้อเสนอแนะร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม เกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคม

3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2564 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตลาดพร้าว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย เพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน โดยนำองค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคมโดยใช้ทฤษฎีพื้นฐานของ (Elias & Haynes, 2008) และแนวคิดของ (Williamson, 2002) มาเป็นแนวทางในการศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนจากแนวคิดดังกล่าวสามารถสร้างกรอบแนวคิดได้ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมนักเรียนมีสมรรถนะทางสังคมเพิ่มมากขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและทำความเข้าใจเรื่องสมรรถนะทางสังคม โดยจะนำเสนอประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

1. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม

1.1 ความหมายของสมรรถนะทางสังคม

1.2 องค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคม

1.2.1 ทักษะทางสังคม

1.2.2 การกำกับตนเอง

1.2.3 การสื่อสาร

1.2.4 การตัดสินใจทางสังคม

1.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะทางสังคม

1.4 ความสำคัญของสมรรถนะทางสังคม

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม

2. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

2.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม

2.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม

2.3 เทคนิคที่ใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่ม

2.3.1 เทคนิคการสอนโดยใช้เกม

2.3.2 เทคนิคการสอนโดยการแบ่งกลุ่มย่อย

2.3.3 เทคนิคการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

2.3.4 เทคนิคการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

2.3.5 เทคนิคการสอนโดยใช้การอภิปราย

2.4 ประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม ผู้วิจัยได้นำเสนอประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 นิยามและเกณฑ์การให้คำนิยามสมรรถนะทางสังคม

สมรรถนะ (Competence) ตามพจนานุกรมอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนพจนานุกรมภาษาไทยจะพบว่า เป็นคำคุณศัพท์ หมายถึง มีความสามารถ ซึ่งสะท้อนถึงความชำนาญ ประสบการณ์ และคุณสมบัติที่เหมาะสมอื่น ๆ ที่เพียงพอในการทำงาน นอกจากนี้ ยังมีผู้ให้ความหมายของคำว่าสมรรถนะไว้ด้วยกันหลายท่านดังนี้

Nadaillac. (2004) กล่าวว่า สมรรถนะ เป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติ กล่าวคือความสามารถที่ใช้เพื่อให้สามารถบรรลุตามเป้าหมาย วัตถุประสงค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะช่วยผลักดัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านทักษะและทัศนคติแนวความคิด อุปนิสัย ทำให้บุคคลนั้นสามารถเผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Bierman (2005) กล่าวว่า สมรรถนะทางสังคมเป็นความสามารถที่จะตอบสนองอย่างยืดหยุ่นต่อสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นที่หลากหลายและจัดการกับพฤติกรรมทางสังคมในสถานการณ์ที่แตกต่างกันในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสอดคล้องกับ แบบแผนของสังคมและศีลธรรม

อาดัม นีละไพจิตร (2553) กล่าวว่าสมรรถนะ หมายถึง ความสามารถที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ ความชำนาญในการปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมาย และประสบความสำเร็จ รวมทั้งมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จิระประภา อัครบวร (2560) กล่าวว่าสมรรถนะ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ที่จำเป็นในการปฏิบัติ เพื่อให้ประสบความสำเร็จในเชิงพฤติกรรม เช่น มากกว่าเพื่อนร่วมงาน ในสถานการณ์ที่หลากหลายกว่าและได้ผลงานดีกว่าคนอื่น เป็นต้น

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความหมายของสมรรถนะทางสังคม สามารถสรุปได้ว่าสมรรถนะทางสังคมหมายถึง ความสามารถของบุคคลในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องตามบรรทัดฐานของสังคมนั้น ๆ

1.2 องค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคม

ได้มีผู้ที่ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคมไว้ด้วยกันหลายท่านดังนี้

Elias and Haynes (2008) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคมประกอบด้วย

1) ทักษะทางสังคม (Social skills) การเรียนรู้ทักษะในการปฏิสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อน รวมไปถึงความสามารถในการตอบสนองทางสังคมต่าง ๆ เช่น การแสดงออกเมื่ออยู่ร่วมกันในสังคม การเลือกปรับใช้คำพูดในการทำกิจกรรมที่สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ นอกจากนั้นยังรวมถึงความสามารถในการเข้าใจ อารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่น การแก้ปัญหา ต่าง ๆ รวมถึงบทบาททางสังคม ให้สอดคล้องกับแบบแผนสังคมที่คนส่วนใหญ่ยอมรับได้โดยพฤติกรรม การแสดงออกจะบ่งบอกให้เห็นถึงเจตคติและค่านิยมเฉพาะตัวบุคคลนั้น ๆ

2) การกำกับตนเอง (Self-regulation) สมรรถภาพที่หลากหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับ การควบคุมอารมณ์ รวมไปถึงการควบคุมอารมณ์ เป็นความสามารถในการควบคุมตนเอง ควบคุมแรงกระตุ้น ควบคุมการตอบสนองแบบอัตโนมัติ และยังสื่อให้เห็นถึงการวิเคราะห์ก่อนลงมือปฏิบัติ

3) การสื่อสาร (Communication) คือการกระทำ หรือการแสดงออกซึ่งสัญลักษณ์ที่มีลักษณะการถ่ายทอดของข้อมูล เกิดแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสพการณ์ มุมมอง ทศนคติ และยังส่งเสริมความเข้าใจที่ถูกต้อง

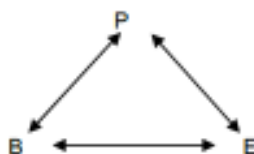
4) การตัดสินใจทางสังคม (Social decision making) การตัดสินใจด้วยแ่งมุมที่สำคัญของจิตวิทยาสังคม การตัดสินใจคือการประเมินความคิดหรือทางเลือกต่าง ๆ และทำที่สุด การเลือกทางเลือกที่จะนำไปสู่เป้าหมายได้มากที่สุด สภาพแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกันอาจส่งผลต่อการตัดสินใจของบุคคล การตัดสินใจเป็นสิ่งสำคัญในกิจกรรมประจำวันที่เกี่ยวข้อง และจำเป็นในหลายสาขาอาชีพ การศึกษาและรู้ว่าสิ่งใดที่อาจส่งผลต่อการตัดสินใจของบุคคล และการรู้ว่าสิ่งใดที่ส่งผลกระทบต่อคุณและการตัดสินใจของบุคคลเป็นขั้นตอนแรกที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการตัดสินใจนั้นส่งผลกระทบต่อบุคคลนั้น

จากการศึกษาแนวคิดของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับสมรรถนะทางสังคม สามารถสรุปแนวคิดได้ว่าสมรรถนะทางสังคมในเด็กและวัยรุ่นทั่วไป ส่วนมากประกอบด้วย ทักษะทางสังคม การกำกับตนเอง การสื่อสารสังคม การตัดสินใจทางสังคม และทักษะเอื้ออำนวยทางสังคม ส่วนสมรรถนะทางสังคมในเด็กและวัยรุ่นที่มีสมรรถนะทางสังคมต่ำ พบว่าสมรรถนะทางสังคม ที่จำเป็นประกอบด้วย การรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง การตระหนักถึงจุดแข็ง จุดอ่อน

คุณค่าและเป้าหมายของตนเอง ความสามารถในการตัดสินใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดริเริ่ม และความน่าเชื่อถือ และสัมพันธภาพทางสังคม

1.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะทางสังคม

1.3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Theory) ทฤษฎีนี้พัฒนาโดย Bandura (1989) ที่กล่าวว่ามีความเชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการยึดตนแบบบุคคลเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมที่แสดงออก ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 2 แสดงการกำหนดซึ่งกันและกันของปัจจัยพฤติกรรม (B) ปัจจัยสภาพแวดล้อม (E) และปัจจัยส่วนบุคคล (P)

ที่มา: สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2562) ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม

จากภาพประกอบ 2 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทั้ง 3 มีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ไม่อาจแยกออกจากกันได้ และปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนั้น เกิดขึ้นไม่พร้อมกัน ต้องใช้ระยะเวลาที่ปัจจัยใดส่งผลต่อการกระทำและกำหนดปัจจัย ซึ่งสามารถอธิบายในความสัมพันธ์ของแต่ละคู่ปัจจัย ดังนี้

1) ความเกี่ยวข้องกันของ $P \longleftrightarrow B$ จะแสดงให้เห็นถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิด ความรู้สึกและการกระทำ ความคาดหวัง ความเชื่อ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เป้าหมาย และความตั้งใจ สามารถกำหนดทิศทางของพฤติกรรมบุคคล ทั้งความคิด ความเชื่อและความรู้สึก จะกำหนดว่าบุคคลจะแสดงพฤติกรรมเช่นใด และบุคคลก็จะเป็นสิ่งที่กำหนด การคิด และการตอบสนอง

2) ความเกี่ยวข้องกันของ $E \longleftrightarrow P$ จะแสดงให้เห็นถึงการความสัมพันธ์ระหว่างคนและสภาพแวดล้อม การตั้งความหวัง ที่ให้ข้อมูลและการตอบสนองของอารมณ์ โดยเรียนรู้ผ่านตัวแบบและการชกแจงทางสังคม ขณะเดียวกันผู้คนจะมีการสนองตอบที่แตกต่างกันจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่บุคคลอาศัยอยู่

3) ความเกี่ยวข้องกันของ $B \longleftrightarrow E$ จะแสดงให้เห็นถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวันของคนเราพฤติกรรมเปลี่ยนเงื่อนไขสภาพแวดล้อม ในขณะที่เดียวกันเงื่อนไขสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปนั้น ก็ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนไปด้วย สภาพแวดล้อมจะไม่มีอิทธิพลใด ๆ ต่อบุคคลจนกว่าจะมีพฤติกรรมบางอย่างเกิดขึ้น

แนวคิดสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา คือ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ โดยการสังเกต แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับตนเอง แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observation Learning) เบนดูว์รา เชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเราเกิดจากการสังเกตตัวแบบ ในการเรียนรู้โดยผ่านตัวแบบนั้น ตัวแบบเพียงคนเดียวสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อม ๆ กัน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2562) สรุปหน้าที่ของตัวแบบเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

- 1) ทำหน้าที่สร้างพฤติกรรมใหม่
- 2) ทำหน้าที่เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น
- 3) ทำหน้าที่ป้องกันการเกิดของพฤติกรรม

ตัวแบบแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) ตัวแบบที่เป็นบุคคล (Live Model) คือ บุคคลมีปฏิสัมพันธ์ทางตรงสามารถสังเกตได้

2) ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) คือ ตัวแบบที่ผ่านช่องทางต่าง ๆ เช่น สื่อสังคมออนไลน์ หนังสือ เป็นต้น

1.4 ความสำคัญของสมรรถนะทางสังคม

สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันเริ่มต้นของการสนับสนุนทางสังคมและทางอารมณ์ของเด็ก ๆ ในระหว่าง 5 ปีแรกของชีวิต ในเวลาต่อมาเพื่อนก็เริ่มไปสู่การเล่นที่มีนัยที่เกื้อกูลกันและบทบาทที่มีลักษณะเฉพาะในการสนับสนุนเด็กไปสู่การพัฒนาทางอารมณ์และสังคมเมื่อมีอายุเพิ่มขึ้น เพื่อก็จะมีบทบาทค่อนข้างมากกว่าพ่อแม่ จึงทำให้ความสำคัญต่อเพื่อนมากกว่า เพื่อนเป็นแหล่งที่สำคัญในการจัดหาความบันเทิงและการช่วยเหลือ ในบริบทของการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน เด็กเล็กจะดึงดูดความสนใจในการเล่นที่มีจินตนาการที่ยินยอมให้พวกเขาได้สมมติบทบาทที่มีความแตกต่าง เรียนรู้ทรรณะต่าง ๆ ของบุคคลอื่นและพัฒนาเพื่อที่จะเข้าใจกฎของสังคมและระเบียบแบบแผนของวัฒนธรรมของพวกเขา

สัมพันธภาพของเพื่อน ๆ รูปแบบการให้การรับมากกว่าสัมพันธภาพกับผู้ใหญ่และการจัดหาโอกาสสำหรับการพัฒนาของสมรรถนะทางสังคมที่ต้องร่วมมือกันช่วงวัยรุ่น สัมพันธภาพกับเพื่อนกลายเป็นความสำคัญที่พิเศษสำหรับเด็ก ๆ ที่สำคัญของงานที่จะพัฒนาในวัยรุ่นคือการให้ความรู้เกี่ยวกับเอกลักษณ์ ความรู้สึกชนิดต่าง ๆ ของตัวเขาและความรู้สึกที่เขาต้องการจะเป็นวัยรุ่น “ลอง” บทบาททางสังคมที่หลากหลาย ขณะที่พวกเขาปฏิบัติสัมพันธ์กับเพื่อน ขณะที่วัยรุ่นมีอิสรภาพทางอารมณ์ของพวกเขาเหนือ พ่อแม่และไม่ผู้ต่อหน้าที่การปกครองตนเอง เมื่อเป็นผู้ใหญ่ในหลายหนทาง สัมพันธภาพกับเพื่อนในวัยเด็กส่งต่อไปยังสัมพันธภาพ ระหว่างบุคคลในอนาคต เด็กจัดหาโอกาสต่าง ๆ ที่จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทที่มีต่อกันและความใกล้ชิดสนิทสนม ทักษะเหล่านี้เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่มีประสิทธิภาพในชีวิตผู้ใหญ่ รวมไปถึงสัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงานและคู่สมรส เมื่อเด็กได้รับประสบการณ์ที่ยากลำบากในอาณาเขตของสัมพันธภาพกับเพื่อน การพัฒนาของสมรรถนะทางสังคมอาจจะถูกคุกคาม การปฏิเสธหรือการทำให้เด็กร้อนโดยเพื่อน ๆ อาจจะกลายเป็นสาเหตุของความเครียดของเด็ก สร้างความรู้สึกโดดเดี่ยวและการรับรู้ตนเองต่ำการปฏิเสธจากเพื่อนสามารถที่จะขยายวงจรการพัฒนาที่เป็นลบ เมื่อเด็กมีทักษะทางสังคมที่ไม่ดีจะกลายเป็นการปฏิเสธ พวกเขามักจะแยกออกไปจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางบวกกับเพื่อน ๆ เกิดความรู้สึกวิตกกังวลทางสังคมและการไร้ความสามารถที่จะจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ (Encyclopedia of Childrens Health, edia of Children vs Health. 2016: online)

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม

Elias and Haynes (2008) ได้ทำการวิจัยโดยการจัดโปรแกรมเพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางสังคมสำหรับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน โปรแกรม มีจุดมุ่งหมาย คือ การส่งเสริมสมรรถนะทางสังคมเพื่อให้นักเรียนควบคุมอารมณ์ตนเอง สามารถจัดเก็บความเครียดและสามารถตัดสินใจในการแก้ไขปัญหาทางสังคม ส่งเสริมทักษะการสื่อสารของนักเรียนภายในโรงเรียน โปรแกรมนี้รวมไปถึงการปรับเปลี่ยนและป้องกัน

จิรวดี จุลสำรวล (2552) ได้ทำการศึกษาและสร้างโมเดลการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางสังคมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในสังกัดเมืองพัทยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของสมรรถภาพทางสังคม โดยทำการศึกษาในนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 16 คน จากการศึกษาพบว่าจากการทดลองใช้โมเดลการให้คำปรึกษากลุ่มพบว่ากลุ่มมีสมรรถนะทางสังคมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

Kuhlenschmidt (2004) ได้ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะทางสังคมของผู้หญิง โดยให้เพื่อนเป็นผู้ประเมิน จากการศึกษาผู้หญิงจำนวน 35 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี โดยประเมินผู้หญิงจากการตอบสนองต่อความวิตกกังวล การตอบสนองต่อการฟัง การตอบสนองโดยการเงิบ การสังเกตกิริยาท่าทางการแสดงออก การจัดการเกี่ยวกับตนเอง จะเห็นได้ว่าการสังเกตพฤติกรรมที่หลากหลายในการประเมินสมรรถนะทางสังคมในเพศหญิง

Clayton (2006) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล โดยวิเคราะห์องค์ประกอบและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพึงพอใจในการใช้ชีวิต และการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของวัยรุ่น พบว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลมี 2 องค์ประกอบ คือ ความพอใจ และสมรรถนะทางสังคมของบุคคล

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับสมรรถนะทางสังคมสรุปได้ว่าเด็กที่มีสมรรถนะทางสังคมต่ำกว่าเด็กปกตินั้น โดยการฝึกทักษะทางสังคมจะทำให้สมรรถนะทางสังคมของเด็กดีขึ้น

2. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

กิจกรรมกลุ่ม เป็นกระบวนการสร้างองค์ความรู้ผ่านการปฏิบัติจริง สามารถช่วยให้ผู้เข้าร่วมกลุ่มได้ปรับปรุงและพัฒนาตนเอง เป็นการวางแผนร่วมกันโดยอาศัยประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่ม และตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจของสมาชิกได้อีกด้วย

2.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลการให้ความหมายมากมายของกิจกรรมกลุ่มไว้ ดังนี้

ศุภชัย หาญธนาภิษฐ์ (2553) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพของสมาชิก ทั้งทางร่างกาย การพูด ด้านอารมณ์ ความคิด การแสดงออก และสภาพแวดล้อม ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลง มีการปรับรูปแบบความสัมพันธ์ ในลักษณะที่ต่อเนื่องกันเสมอ

ปาริชาติ คำชู (2556) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม คือ การรวมกลุ่มของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายที่คล้ายคลึงกัน และร่วมกันทำให้สำเร็จบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น โดยกลุ่มจะต้องประกอบด้วยบุคคล 2 บุคคลขึ้นไป

ทัศนีย์ วงศ์ศรี (2556) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง วิธีการ ขั้นตอน กระบวนการ ที่นำมาปรับใช้เสริมการเรียนรู้ผ่านการสอน เพื่อให้สมาชิกที่เข้าร่วม สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างสงบสุข

สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่ม (Group activities) เป็นวิธีการ หรือกระบวนการที่เกิดจากการรวมตัวของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปของบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ร่วมกันในการวางแผน มีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม โดยการนำเทคนิควิธีต่าง ๆ มาปรับใช้เพื่อช่วยให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ของกิจกรรม และมีการวิเคราะห์พฤติกรรมของสมาชิกเพื่อสร้างประสบการณ์ให้สมาชิกในกลุ่มเกิดการเรียนรู้

2.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่มไว้ ดังนี้

ชลิตา ชวนานนท์ (2552) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มมุ่งให้สมาชิกสร้างความเข้าใจในตนเองและเข้าใจบุคคลอื่นอย่างถูกต้องผ่านการเรียนรู้ภายในกลุ่ม เปิดโอกาสให้บุคคลได้สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น ให้สมาชิกกลุ่มได้ปรับปรุง แก้ไข เปลี่ยนแปลงความคิดเห็น ความรู้สึก พฤติกรรมต่าง ๆ สามารถช่วยกันทำงานตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่ม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ปาริชาติ คำชู (2556) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของกลุ่ม คือ การวางแผนและกำหนดเป้าหมายในอนาคต จากจุดมุ่งหมายของกลุ่มทำให้เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายนั้น เพื่อส่งเสริม พัฒนาและปรับพฤติกรรม บางครั้งจุดมุ่งหมายเป็นการกำหนดคุณภาพที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อการตัดสินใจแก้ไขปัญหา อละจุดมุ่งหมายของการมีส่วนร่วมสมาชิก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการทำกิจกรรมกลุ่ม คือ การที่สมาชิกภายในกลุ่มได้สำรวจความเข้าใจ ความคิด ความรู้สึก ของตนเองและผู้อื่น ได้มีโอกาสฝึกการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น สามารถวิเคราะห์และปรับปรุงข้อด้อยได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งให้สมาชิกมีโอกาส แก้ไข และตนเอง พัฒนาเปลี่ยนแปลงการแสดงออกและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ให้เหมาะสม

2.3 ขั้นตอนของกิจกรรมกลุ่ม

กาญจนา ไชยพันธุ์ (2549) ได้อธิบายขั้นตอนของกิจกรรมกลุ่มไว้ว่า มี 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 1) ขั้นนำ หมายถึง ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศของกลุ่ม กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เป็นวิธีการทบทวนความรู้เดิม และเตรียมความพร้อมให้กับสมาชิกกลุ่ม
- 2) ขั้นมีส่วนร่วม หมายถึง ผู้วิจัยให้สมาชิกปฏิบัติ หรือทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งเปิดโอกาสให้สมาชิกแสดงความคิดเห็น เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
- 3) ขั้นการวิเคราะห์ หมายถึง สมาชิกกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์ และสรุปจากกิจกรรมที่ได้ลงมือปฏิบัติ เพื่อให้สมาชิกกลุ่มสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์

4) **ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ** หมายถึง ผู้วิจัยให้สมาชิกกลุ่มสรุปแนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม มาปรับใช้เป็นแนวทางของตนเอง

5) **ขั้นประเมินผล** หมายถึง การประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง และจากสมาชิกในกลุ่ม โดยการร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และให้ข้อเสนอแนะร่วมกันของสมาชิก

2.4 เทคนิคที่ใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่ม

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรม หรือเทคนิคที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

ชลิดา ชวนานนท์ (2552) เทคนิคในการจัดกิจกรรมกลุ่มมีอยู่ด้วยกันหลายวิธี เช่น เกม การแสดงบทบาทสมมติ การใช้กรณีศึกษา การใช้สถานการณ์สถานการณ์จำลอง ละคร การอภิปรายกลุ่มย่อย และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นเทคนิคที่จะช่วยให้สมาชิกกลุ่มได้ฝึกฝน และสมาชิกในกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน

2.4.1 เทคนิคการสอนโดยใช้เกม

ทิตินา เขมมณี (2560) ได้นำเสนอเทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการใช้วิธีการสอนโดยใช้เกมให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การเลือกและนำเสนอเกม เกมที่นำมาใช้ในการสอนส่วนใหญ่จะเป็นเกมที่ เรียกว่า “เกมการศึกษา” คือ เกมที่มีจุดมุ่งหมายมุ่งให้ผู้เล่นเกิดการเรียนรู้ และไม่ใช่เพื่อความสนุก โดยครูอาจมีการเพิ่มขึ้นตอนการวิเคราะห์ และอภิปรายเพื่อการเรียนรู้ สอดแทรกในเกม

2. การชี้แจงวิธีการเล่นและกติกาการเล่น เนื่องจากเกมแต่ละเกมมีวิธีการเล่น และกติกาการเล่นที่มีความยุ่งยากซับซ้อนมากน้อยแตกต่างกัน ในกรณีที่เกมนั้นเป็นเกมง่าย ๆ ผู้สอนจะสามารถชี้แจงรูปแบบ หรือวิธีการเล่นได้ชัดเจน และง่ายขึ้นไม่ซับซ้อน แต่ถ้าเกมนั้นมียากเกินไปมากการชี้แจงก็จะทำให้ผู้สอนชี้แจง หรืออธิบายกติกาได้ยากขึ้น ดังนั้นต้องอธิบายให้ที่ชัดเจน โดยอาจต้องใช้สื่อเข้าช่วยในการอธิบายกติกา หรืออาจจะให้สมาชิกกลุ่มได้ทดลองซ้อมเล่นก่อน

3. การเล่นเกม ก่อนการใช้เทคนิคผู้สอนควรบรรยายภาคการการเรียนรู้ และจัดสถานที่ให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรม โดยการเล่นเกมนควรมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และอาจใช้การควบคุมเวลาในการเล่นเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกมีแรงจูงใจในการแข่งขันกับเวลา ในขณะที่สมาชิกกำลังเล่นเกม ผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมการเล่นของสมาชิกทุกคน และบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของสมาชิกไว้ เพื่อนำไปใช้ในการอภิปราย ในขั้นสรุปผลและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้สอนควรมอบหมายสมาชิกกลุ่มบางคนเป็นผู้นำที่สังเกตการณ์ และควบคุมกิจกรรมให้อยู่ในกติกาการเล่นด้วย

4. การอภิปรายหลังการเล่น เป็นขั้นที่ทำให้เทคนิค หรือกิจกรรมที่ใช้เสริมสร้างการเรียนรู้แฝงองค์ความรู้ที่สมาชิกสามารถนำไปปรับใช้ในการแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวันได้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังนั้นการอภิปรายจึงควรมุ่งประเด็นตามวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคหรือกิจกรรมนั้น ๆ

สรุปได้ว่า เทคนิคการทำกิจกรรมกลุ่มโดยใช้เกม คือ การเสริมสร้างองค์ความรู้กระตุ้นให้สมาชิกกลุ่มเรียนรู้จากการเล่นเกม โดยส่วนใหญ่ต้องเป็นเกมที่มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน สอดคล้องกับเป้าหมาย และยังได้รับความสนุกสนานร่วมด้วย มีการกำหนดกติกาการเล่นที่ไม่ซับซ้อน ชี้แจงรายละเอียดให้สมาชิกเข้าใจง่าย ซึ่งก่อนการเล่นเกมผู้สอน ควรจัดสถานที่และบรรยากาศที่เอื้อต่อการทำกิจกรรม ผู้สอนเองต้องบันทึกข้อมูล ระหว่างการเล่น เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปสรุปอภิปรายในขั้นสุดท้าย

2.4.2 เทคนิคการสอนโดยการแบ่งกลุ่มย่อย

ทิตินา แชมมณี (2560) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มย่อย คือ กระบวนการที่ช่วยให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการแบ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4 – 8 คน และให้สมาชิกในกลุ่มมีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อที่กลุ่มได้รับ โดยวัตถุประสงค์หลักของเทคนิคการสอนนี้ คือ ทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ช่วยให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้ ดังนี้

1. แบ่งสมาชิกกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มมีสมาชิก 4-8 คน
2. จัดหัวข้อที่น่าสนใจและเกี่ยวกับการเรียนรู้ใช้ในการอภิปราย
3. เกิดปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และร่วมกันอภิปรายพร้อมทั้งเสนอความคิดเห็น
4. มีการร่วมกันสรุปสาระสำคัญเป็นรายชื่อผ่านการอภิปราย
5. มีการสรุปบทเรียน จากข้อสรุปที่ได้ของสมาชิกกลุ่ม

สรุปได้ว่า เทคนิคการสอนโดยการแบ่งกลุ่มย่อย เป็นกระบวนการหรือเป็นวิธีสร้างการเรียนรู้ผ่านการอภิปรายแลกเปลี่ยนภายในกลุ่ม โดยจำนวนสมาชิกที่เหมาะสม คือ 4-8 คน สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องมีส่วนร่วม ร่วมกันกันอภิปรายและร่วมกันสรุป

2.4.3 เทคนิคการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

ทิสนา เขมมณี (2560) กล่าวว่า การสอนโดยใช้บทบาทสมมติคือการทำให้ผู้เรียนเรียนและเข้าใจผู้อื่น ทั้งในด้านความรู้สึก ความคิด รวมไปถึงพฤติกรรมที่แสดงออก เรื่องราวที่เกิดขึ้นตามบทบาทที่ผู้เรียนได้รับโดยสามารถแบ่งได้ ดังนี้

1. การแลกเปลี่ยนบทบาท (Role-reversal) เมื่อมีบทบาทในเรื่องนั้น ๆ ผู้แสดงต้องทำความเข้าใจทุกบทบาท และปรับเปลี่ยนตัวเองได้เมื่อจบการแสดง แล้วให้วิเคราะห์สิ่งที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน
2. การแสดงบทบาทสมมติที่ผู้แสดงรำพึงกับตนเอง (Soliloquy) โดยเน้นไปที่การให้ผู้สวมบทบาท พุดกับตนเอง เพื่อตรวจสอบมุมมองและทัศนคติของตัวละครกับตนเอง ให้มีความชัดเจนมากขึ้น
3. การสลับตำแหน่งในกลุ่ม คือ สมาชิกหลายคนแสดงตัวละครตัวเดิม เพื่อทุกคนรับรู้และเข้าใจบทบาทของตัวละคร
4. การแสดง 2 บทบาท คือ สมาชิกแสดงบทบาทสมมติคน ๆ เดียวกัน แต่มี 2 บทบาทโดยแสดงกลับไปกลับมา
5. การสะท้อน คือ สมาชิกได้แสดงร่วมกันเป็นกลุ่ม และนำเอาปัญหาต่าง ๆ มาให้ผู้อื่นแสดง เพื่อให้สมาชิกกลุ่มได้รับรู้ถึงปัญหา และร่วมกันหาแนวทางการแก้ปัญหาที่เหมาะสม
6. การแสดงบทบาทผสม คือ บทบาทสมมติโดยแบ่งสมาชิกออกเป็นกลุ่มย่อย และแสดงบทบาทเดียวกัน
7. การแลกเปลี่ยนกลุ่มของบทบาท คือ สมาชิกของกลุ่ม แสดงบทที่ต่อเนื่องและเชื่อมโยงกับการแสดงบทบาทของสมาชิกกลุ่มอื่น โดยการแสดงบทต่อกับบทบาทที่ผู้อื่นกำลังแสดงอยู่อภิปรายเกี่ยวกับข้อสรุป หรือแนวทางการแก้ไขปัญหาที่ได้รับจากการทำกิจกรรม
8. การแสดงบทบาทของผู้ชม คือ) ใช้สำหรับให้สมาชิกกลุ่มทุกคนได้มีโอกาสเห็นรูปแบบของการแสดงที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลาย ๆ รูปแบบ เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจเลือกการแก้ปัญหาที่เหมาะสมกับตนเอง

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของเทคนิคการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ คือ การแลกเปลี่ยนบทบาท การแสดงบทบาทสมมติที่ผู้แสดงรำพึงกับตนเอง การสลับตำแหน่งใน

กลุ่ม การแสดง 2 บทบาท การสะท้อน การแสดงบทบาทผสม การแลกเปลี่ยนบทบาทเป็นกลุ่ม การแสดงบทบาทของผู้ชม ซึ่งการเลือกใช้เทคนิคหรือกิจกรรมย่อมขึ้นอยู่กับรูปแบบของปัญหา และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรม

2.4.4 เทคนิคการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

Jeffries (2005) เสนอรูปแบบของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง สามารถแบ่งได้ 5 ด้าน ได้แก่ ครู นักเรียน ลักษณะ การจัดการฝึกปฏิบัติ(Education practices) การออกแบบสถานการณ์จำลอง และผลลัพธ์การเรียนรู้

1) ครู (Teacher) ผู้สอนมีบทบาทในการสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ กระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนสามารถเลือกแนวทางการแก้ไขปัญหาที่สอดคล้องกับความต้องการของตนเอง อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียน

2) นักเรียน (Student) ผู้เรียนจะมีบทบาทที่แตกต่างกันออกไป และผู้เรียนทุกคนควรได้รับบทบาทที่สลับเปลี่ยนหรือ การให้บทบาทที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อจะเข้าใจในทุกบทบาท

3) รูปแบบการศึกษา คือ สำหรับการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนผ่านการจำลองสถานการณ์มีดังนี้

3.1 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน มีผลต่อการสร้างองค์ความรู้ และความเชื่อมั่นในตนเอง การสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมจะช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่สูงขึ้นได้

3.2 การเรียนรู้ด้วยตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบของสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี พร้อมต่อการเรียนรู้ และอธิบายสามารถสิ่งที่ตนเองได้รับจากการเรียนรู้ สร้างประสบการณ์ใหม่ที่น่าไปปรับใช้กับชีวิตประจำวันได้

3.3 การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มโดยอาศัยการพึ่งพาซึ่งกันและกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ เป็นเทคนิคเพิ่มช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี ทั้งกับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกัน ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนรู้ผ่านการทำงานเป็นทีมโดยไม่มีการแข่งขัน

3.4 การตั้งความมุ่งหวังในผลลัพธ์ การที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามเป้าหมายจนประสบความสำเร็จ เป็นไปตามที่ผู้สอนคาดหวัง แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมบรรลุตามเป้าหมาย ตามจุดมุ่งหมาย

3.5 การเรียนรู้ที่หลากหลาย จะช่วยเพิ่มทางเลือก หรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีแนวทางในการนำรูปแบบการแก้ไขปัญหามาจากการเรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง เพิ่มทักษะในการตัดสินใจเลือกรูปแบบการเรียนรู้ตามความต้องการ

3.6 การให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นลักษณะการให้ข้อมูลแบบเฉพาะเจาะจงที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ โดยผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการสังเกตการกระทำของผู้ปฏิบัติกับมาตรฐานที่กำหนด การให้ข้อมูลย้อนกลับจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการที่ดี

2.4.5 เทคนิคการสอนโดยใช้การอภิปราย

ทศนา เขมมณี (2560) กล่าวว่า เทคนิคการอภิปราย เป็นรูปแบบที่ช่วยให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านการอภิปรายครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน กล่าวแสดงความคิดเห็น และเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตยให้กับผู้เรียน

สรุปได้ว่า เทคนิคการสอนโดยใช้การอภิปราย เป็นรูปแบบของเทคนิคที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกันเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็น และเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตย และมีจุดมุ่งหมาย เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ผ่านแสดงความคิดเห็น ฝึกฝนด้านทักษะสื่อสาร และความคิดยืดหยุ่น

2.5 ประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

มีนักวิชาการกล่าวถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมการจัดกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

ชลิดา ชนวนานนท์ (2552) กิจกรรมกลุ่มเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมทักษะ เจตคติและสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อตนเองและผู้อื่น รูปแบบการทำกิจกรรมกลุ่มจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมใหม่จากการเรียนรู้ และได้รับพลังจากกลุ่มกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเลือกแนวทางการแก้ไขปัญหาที่สอดคล้องกับความต้องการ มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการรับรู้ความรู้สึกตนเองและผู้อื่นมากขึ้น พัฒนาทักษะทางที่เกี่ยวข้องกับสังคม และเป็นการส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่ม กล่าวที่จะเปิดเผยความรู้สึก มีความจริงใจต่อกันอย่างธรรมชาติ

ทัศนีย์ วงศ์ศรี (2556) กล่าวว่า ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมกลุ่ม เช่น ทำให้เกิดการสนใจ ในความรู้สึกของตนเองและความรู้สึกของผู้อื่นผ่านการเรียนรู้ด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อสร้างแรงจูงใจในการปรับทัศนคติ เสริมสร้างให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น พัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล หรือที่เรียกว่าทักษะการใช้ชีวิตอยู่ในสังคม ซึ่งทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ฝึกฝนการปรับตัวให้อยู่ในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า การเข้าร่วมการจัดกิจกรรมกลุ่มให้ประโยชน์ที่หลากหลาย คือ ช่วยเสริมสร้างทักษะ เจตคติและกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อตนเองและต่อผู้อื่น ส่งเสริมให้สมาชิกในกลุ่มได้เรียนรู้แนวทางการแก้ไขปัญหาที่สอดคล้องกับความต้องการของตนเองอย่าง

สร้างสรรค์ ทำให้เกิดความตระหนักถึงความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น เกิดแรงจูงใจในเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น รวมไปถึงการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ทำให้สมาชิกสามารถควบคุมตนเองและพัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นผ่านการจำลองสังคมขนาดย่อมในกลุ่ม ซึ่งจะส่งเสริมให้สมาชิกสามารถพัฒนาสมรรถนะทางสังคมได้ดีขึ้น

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

จิราวรรณ มีกรด (2553) ได้ศึกษาผลการร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อสร้างเจตคติในการออมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธีรศาสตร์ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พบว่านักเรียนมีเจตคติต่อการออมเพิ่มขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทัศนีย์ วงศ์ศรี (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อเสริมสร้างความพอเพียงของนักเรียน” จากงานวิจัยครั้งนี้ ผลการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เข้าร่วมการจัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อเสริมสร้าง ทั้งรายด้าน และโดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการเข้าการทดลอง

ทรายแก้ว ก่องแก้ว (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปฏิบัติตนต่อเพื่อนต่างเพศอย่างเหมาะสม ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมมีคะแนนการปฏิบัติตนต่อเพื่อนต่างเพศอย่างเหมาะสมหลังการเข้าร่วมกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยมากกว่าการก่อนเข้าร่วม และมีคะแนนการปฏิบัติตนต่อเพื่อนต่างเพศสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมแตกต่างกัน

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Khattab and Jones (2006) ได้ทำการวิจัยโดยการใช้กิจกรรมกลุ่ม ในการพัฒนาเด็กหญิงวัยรุ่นตอนต้น ในเรื่องการพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ของคความู้ต่าง ๆ ทักษะการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม การปรับปรุงส่งเสริมสร้างลักษณะนิสัย รวมไปถึงการวางตัวในสังคมของวัยรุ่น การเห็นคุณค่าในตนเอง การมองตนเองในแง่บวกในเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของวัยรุ่น พบว่ากิจกรรมกลุ่มนั้นสามารถพัฒนาในเรื่องต่าง ๆ ได้ดี เนื่องจากกลุ่มทำให้เกิดการพัฒนาทักษะทั้งทางด้านการสื่อสาร ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในหมู่เพื่อน และมีประสิทธิภาพต่อการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นในอนาคต

Clayton (2006) ได้ทำการวิจัยโดยการใช้อภิกรรรมกลุ่ม ในการพัฒนาทักษะทางสังคม การสร้างสัมพันธภาพภายในกลุ่ม ความรู้สึกที่เกิดจะมีคุณค่าและเกิดการรับฟังเหตุผลซึ่งกันและกันมากขึ้นและยังพบว่า การเข้ากลุ่ม จะทำให้เข้าใจบุคคลที่อยู่รอบข้างมากขึ้นโดยลดความขัดแย้งลง

Rezaei (2018) ศึกษาผลกระทบการทำงานเป็นกลุ่ม ที่มีประสิทธิผล: มุมมองของคณาจารย์และนักศึกษา การศึกษาวิจัยนี้มีเป้าหมายเพื่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำงานเป็นกลุ่ม โดยการสัมภาษณ์คณาจารย์และนักเรียนเกี่ยวกับการมอบหมายการทำงานกลุ่ม ในระหว่างการเรียน ผลการวิจัยพบว่า โดยรวมแล้วทั้งคณาจารย์และนักศึกษาเห็นความสำคัญของการทำงานเป็นกลุ่ม และพบว่าการทำงานเป็นกลุ่มส่งเสริมให้การทำงานบรรลุเป้าหมายได้ดี

จากผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่มดังกล่าว สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มสามารถนำพัฒนาจิตใจของบุคคล ความเข้าใจในตนเอง ความร่วมมือกับผู้อื่น สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การปรับตัว ทักษะติดต่อการเรียนรวมทั้งพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ รวมไปถึงการพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมให้กับสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มได้ นอกจากนี้กิจกรรมกลุ่มยังช่วยส่งเสริมให้บุคคลมีพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคมดีขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณภายใต้หัวข้อ “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมุ่งศึกษาความหมายและเงื่อนไขของการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมรวมถึงการทำกิจกรรมกลุ่มพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ทำความเข้าใจกระบวนการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมและผลจากการพัฒนาสมรรถนะทางสังคม รวมทั้งค้นหาแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนที่มีสมรรถนะทางสังคมต่ำโดยการใช้กิจกรรมกลุ่ม

ผู้วิจัยนำเสนอวิธีการดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดขอบเขตการวิจัย
 - 1.1 ระยะเวลาที่ 1 การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน
 - 1.1.1 กำหนดกลุ่มเป้าหมาย
 - 1.1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.2 ระยะเวลาที่ 2 การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนโดยกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.2.1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.1 แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน
 - 2.2 กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน
3. การดำเนินการวิจัย
 - 3.1 การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน
 - 3.2 การทดลองการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดขอบเขตการวิจัย

1.1 ระยะเวลา 1 การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

1.1.1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมโดยผู้วิจัยใช้ การศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการดำเนินการศึกษาผู้วิจัยกำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เป็นผู้ให้ข้อมูลแบบ ละเอียดเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่พบเจอปัญหาการเข้าสังคมของนักเรียนจำนวน 4 คน เพื่อสังเคราะห์ วิเคราะห์ และเรียนรู้ สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

1.1.2. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษา ตอนปลายปีการศึกษา 2564 ในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เขตลาดพร้าว ทั้งสิ้น จำนวน 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนเพชรนอม โรงเรียนลอยสายอนุสรณ์ โรงเรียนวัดลาดปลาเค้า โรงเรียนคลองทรงกระเทียม โรงเรียนวัดลาดพร้าว และโรงเรียนเทพวิทยา รวมจำนวนนักเรียน ทั้งสิ้น 2,014 คน (สำนักงานเขตลาดพร้าว, 2564)

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้น ประถมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา 2564 ในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ลาดพร้าว จากเกณฑ์ที่มีความเหมาะสมมากำหนดจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง ที่จำนวนประชากร 2,014 คน ตามแนวคิดของ ศิริชัย กาญจนวาสี (2559) โดยผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 350 คน จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ที่	ชื่อโรงเรียน	ป.4			ป.5			ป.6			รวม		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
1	เพชรถนนอม	150	83	233	100	117	217	125	103	228	375	303	678
2	ลอยสาย อนุสรณ์	40	12	52	22	20	42	18	20	38	80	52	132
3	วัดลาดปลาเค้า	63	75	138	60	60	120	76	60	136	199	195	394
4	คลอง ทรงกระเทียม	58	40	98	28	30	58	43	41	84	129	111	240
5	วัดลาดพร้าว	40	43	83	40	42	82	40	40	80	120	125	245
6	เทพวิทยา	60	56	116	50	57	107	42	60	102	152	173	325
	รวมทั้งสิ้น	411	309	720	300	326	626	344	324	668	1,055	959	2,014

หมายเหตุ: ข้อมูล ณ วันที่ 2 กันยายน 2564

1.2 ระยะที่ 2 การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนด้วยการใช้กิจกรรมกลุ่ม

1.2.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมเป็นกลุ่มทดลองในระยะที่ 1 ที่ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนคลองทรงกระเทียม ที่มีคะแนนสมรรถนะทางสังคมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาและมีโดยผู้เข้าร่วมต้องสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มในครั้งนี้จำนวน 12 คน โดยมีเกณฑ์การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของ วัชรวิ ทรัพย์มี (2556) ขนาดของกลุ่มควรมี 10 - 12 คน ซึ่งจำนวนเป็นจำนวนที่เหมาะสมจะทำให้สมาชิกมีสัมพันธภาพที่ดีและเข้าถึงกันได้ง่าย

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้เพื่อศึกษาวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน
2. กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือการวิจัย ให้สอดคล้องกับสมรรถนะทางสังคม โดยมีขั้นตอนการหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

2.1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ตำรา บทความวิชาการ บทความวิจัย รวมไปถึงการวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้สังเคราะห์ สรุปเป็นข้อมูลในการกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ และนำมาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามในแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

2.1.2 สร้างแบบวัดสมรรถนะทางสังคม ตามนิยามศัพท์เฉพาะ ซึ่งเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ระดับ คือ จริงน้อยที่สุด จริงน้อยจริงบ้างไม่จริงบ้าง จริงมาก จริงมากที่สุดโดยที่ผู้ตอบต้องตอบให้ตรงกับผู้ตอบมากที่สุดเพียงหนึ่งข้อเท่านั้น แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนมี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ทักษะทางสังคม การกำกับตนเอง การสื่อสาร และการตัดสินใจทางสังคม ตามแนวคิดของ (Elias & Haynes, 2008) และแนวคิดของ (Williamson, 2002) จำนวน 40 ข้อ

2.1.3 นำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนให้ผู้เชี่ยวชาญ โดยมีคุณสมบัติ คือ เป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอกที่เกี่ยวข้องกับ จิตวิทยา มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และความเข้าใจในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบข้อคำถามทั้งในด้านของความเหมาะสม ความสอดคล้องกับเนื้อหาของข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยกำหนดระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

- + 1 ข้อคำถามนั้นตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะสมรรถนะทางสังคม
- 0 ไม่สามารถตัดสินใจไม่ได้ว่าตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะสมรรถนะทางสังคม
- 1 ข้อคำถามนั้นวัดได้ไม่ตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะสมรรถนะทางสังคม

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence : IOC) ของข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ และเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ได้ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 31 ข้อ

2.1.4 นำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว จำนวน 31 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนคลองทรงกระเทียม จำนวน 12 คน ซึ่งเป็นโรงเรียนมีความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา

2.1.5 นำข้อมูลที่ได้จากทดลองใช้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เป็นจำนวน 31 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .27 - .78

2.1.6 นำข้อมูลจากการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดโดย การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .94

2.1.7 แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนฉบับสมบูรณ์ประกอบด้วย 4 ด้าน และมีจำนวนข้อคำถามดังนี้

ทักษะทางสังคม (Social skills) ข้อที่ 1-6 จำนวน 7 ข้อ

ข้อคำถามทางบวก ได้แก่ ข้อ 1,2,4,5,6

ข้อคำถามทางลบ ได้แก่ ข้อ 3,7

การกำกับตนเอง (Self-regulation) ข้อที่ 8 - 14 จำนวน 7 ข้อ

ข้อคำถามทางบวก ได้แก่ ข้อ 8,9,11

ข้อคำถามทางลบ ได้แก่ ข้อ 10,12,13,14

การสื่อสาร (Communication) ข้อที่ 15 - 23 จำนวน 9 ข้อ

ข้อคำถามทางบวก ได้แก่ ข้อ 15,17,21,22

ข้อคำถามทางลบ ได้แก่ ข้อ 16,18,19,20,23

การตัดสินใจทางสังคม (Social decision making) ข้อที่ 24-31 จำนวน 8 ข้อ

ข้อคำถามทางบวก ได้แก่ ข้อ 24,26,27,30,31

ข้อคำถามทางลบ ได้แก่ ข้อ 25,28,29

แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน มีทั้งหมด 31 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ทักษะทางสังคม (Social skills)
2. การกำกับตนเอง (Self-regulation)
3. การสื่อสาร (Communication)
4. การตัดสินใจทางสังคม (Social decision making)

ตัวอย่างแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่ตรงกับความรู้สึก และการกระทำตรงตามความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ตาราง 2 ตัวอย่างแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

ข้อ	ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
ทักษะทางสังคม (Social skills)						
0	เมื่อฉันได้รับมอบหมายให้ทำงาน ฉันจะทำให้ดีที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้					
00	ฉันรู้ว่ายิ้มเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจผู้พบเห็น และฉันมักจะทำเช่นนั้น					
000	ฉันแสดงความยินดีกับผู้ที่ประสบความสำเร็จว่าเขาเป็นคนเก่ง					
การกำกับตนเอง (Self-regulation)						
0	เวลาฉันโกรธ ฉันรับรู้ว่าอะไรทำให้ฉันโกรธ					
00	แม้ว่าฉันจะกลัว ฉันก็สามารถเก็บความรู้สึกนั้นไว้ได้					
000	เป็นสิ่งที่ยากมากที่ฉันจะควบคุมอารมณ์ตนเอง					

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
การสื่อสาร (Communication)						
0	ขณะที่เพื่อนออกมาพูดหน้าชั้น ฉันมักจะเอางานอื่นขึ้นมาทำ					
00	ฉันไม่สบตากับคนที่ฉันพูดด้วย					
000	บ่อยครั้งที่ฉันเข้าใจไม่ตรงกับเรื่องราวที่ผู้อื่นพูดกับฉัน					
การตัดสินใจทางสังคม (Social decision making)						
0	การเลือกว่าสิ่งไหนดีหรือไม่ดี ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับฉัน					
00	ฉันรู้สึกกังวลที่จะตัดสินใจ แม้จะพิจารณาข้อมูลและทางเลือกมาเป็นอย่างดี					
000	ก่อนที่จะตัดสินใจเลือกทำสิ่งใดลงไป ฉันมักจะเลือกสิ่งที่ดีที่สุดจากทางเลือกที่หลากหลายเสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดไว้ 2 ลักษณะ คือ ข้อความทางบวกและข้อความทางลบ

ดังนี้

ตาราง 3 เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้างบางครั้ง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
ข้อความเชิงบวก	5	4	3	2	1
ข้อความเชิงลบ	1	2	3	4	5

เกณฑ์การแปลผล

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยคะแนนสมรรถนะทางสังคม มีดังนี้ (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร, 2563)

- 4.51 – 5.00 หมายถึง มีสมรรถนะทางสังคมในระดับสูงมาก
- 3.51 – 4.50 หมายถึง มีสมรรถนะทางสังคมในระดับสูง
- 2.51 – 3.50 หมายถึง มีสมรรถนะทางสังคมในระดับปานกลาง
- 1.51 – 2.50 หมายถึง มีสมรรถนะทางสังคมในระดับน้อย
- 1.00 – 1.50 หมายถึง มีสมรรถนะทางสังคมในระดับน้อยมาก

2.1.8 นำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนไปเก็บกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 350 คน โดยแบบวัดที่ได้รับตอบกลับสมบูรณ์ มีจำนวน 350 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

2.2 ขั้นตอนการสร้างกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

ในการสร้างกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา หนังสือ บทความ ที่มีความเกี่ยวข้องกับสมรรถนะทางสังคม เพื่อนำมาสร้าง ชุดกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้าง สมรรถนะทางสังคม

2.2.2 วิเคราะห์เนื้อหา ส่วนประกอบ และคุณลักษณะเพื่อนำมากำหนดกรอบแนวความคิดในการวิจัย

2.2.3 สร้างชุดกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างสมรรถนะทางสังคม โดยเนื้อหาต้องเหมาะสม และตรงกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

2.2.4 นำชุดกิจกรรมเสริมสร้างสมรรถนะทางสังคม ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสม และความสอดคล้อง กับความมุ่งหมาย รวมไปถึงวิธีการจัดกิจกรรม โดยกำหนดระดับของความเห็นในการตรวจสอบ ดังนี้

- +1 กิจกรรมกลุ่มกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนได้
- 0 ไม่มั่นใจว่ากิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนได้
- 1 กิจกรรมกลุ่มกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนได้

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนี ความสอดคล้อง (Item Objective Congruence : IOC) ซึ่งกิจกรรมกลุ่มมีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.2.5 นำกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของที่ได้รับคำแนะนำและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา 2564 ของโรงเรียนคลองทรงกระเทียม 12 คน จำนวน 3 ครั้ง เพื่อทดสอบความเหมาะสมเกี่ยวกับลำดับขั้นตอน ระยะเวลา เนื้อหา รวมไปถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระหว่างการทดลอง ก่อนใช้จริง

2.2.6 นำการใช้กิจกรรมกลุ่มกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมที่สมบูรณ์ไปดำเนินการใช้กิจกรรมกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน โดยมีการใช้กิจกรรมกลุ่มในหนึ่งสัปดาห์จะประกอบไปด้วย วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้งจะใช้เวลาในการจัดกิจกรรม 1 ชั่วโมง หลังจากนั้นนักเรียนเลิกเรียนแล้ว โดยขนาดของกลุ่ม (Group size) และควรจัดกิจกรรมสัปดาห์ละ 2 -3 ตามแนวคิดของ วัชรีย์ ทรัพย์มี (2556) และผู้วิจัยยังกำหนดการจัดกิจกรรมตามแนวคิดของ (Trotzer, 2006) ที่กล่าวว่ากิจกรรมควรจัดประมาณ 1 ชั่วโมง และสามารถปรับได้ตามความเหมาะสม

2.2.7 ภายหลังจากเสร็จสิ้นการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมในครั้งที่ 10 ผู้วิจัยนำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ให้นักเรียนตอบอีกครั้ง เพื่อให้ได้ข้อมูลมาวิเคราะห์ในลำดับต่อไป

2.2.8 นำผลที่ได้จากการทำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนมาวิเคราะห์และสรุป

ตัวอย่างกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

ตาราง 4 ตัวอย่างกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	เทคนิคที่ใช้
1	ปฐมนิเทศ และสร้าง สัมพันธภาพ	1. เพื่อให้ปฏิสัมพันธ์ และความเข้าใจ ระหว่างผู้สอนกันในกลุ่ม รวมไปถึง พัฒนาความสัมพันธ์ในกลุ่มให้ดีขึ้น ยิ่งขึ้น 2. เพื่อให้เข้าใจจุดมุ่งหมายของการ ดำเนินการทำกิจกรรม และกฎระเบียบ ของการทำกิจกรรมกลุ่ม 3. เพื่อให้ทราบถึงประโยชน์ที่ได้รับหลัง เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนา สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน	เกม
2	การกำกับ ตนเอง (Self- regulation)	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายควา หมาย ความสำคัญ และประโยชน์ของ การยอมรับผลการกระทำของตนเองได้ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายถึงสิ่ง ที่ตนรู้สึกต่อผู้อื่นในการกระทำของตนได้	บทบาทสมมติ. (Role Play)
3	การสื่อสาร (Communication)	1. เพื่อให้สามารถยอมรับในความ คิดเห็นของผู้อื่น 2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความรู้สึกของ การถูกยอมรับจากผู้อื่น 3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการสื่อสาร ทางสังคมและการเข้าหาผู้อื่น	อภิปรายกลุ่ม

3. การดำเนินการวิจัย

3.1 การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

3.1.1 นำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 31 ข้อ ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 350 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2564 ในสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตลาดพร้าว ได้แก่ โรงเรียนเพชรนอม โรงเรียนลอยสายอนุสรณ์ โรงเรียนวัดลาดปลาเค้า โรงเรียนคลองทรงกระเทียม โรงเรียนวัดลาดพร้าว โรงเรียนเทพวิทยา โดยมีแบบวัดที่ได้รับกลับคืน จำนวนทั้งสิ้น 350 ฉบับ

3.1.2 นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนในข้อ 3.1.1 ไปวิเคราะห์ผลทางสถิติ

3.2 การทดลองการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

ในการดำเนินการทดลองการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.2.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) โดยใช้แบบแผนการทดลองดำเนินการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2551) มีแบบแผนการทดลอง ดังตาราง 5

ตาราง 5 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อนการทดลอง	ตัวแปรอิสระ	ทดสอบหลังการทดลอง
E	T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

E	แทน	กลุ่มทดลอง
T1	แทน	การทดสอบก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง
T2	แทน	การทดสอบหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
X	แทน	การใช้กิจกรรมกลุ่ม

4. วิธีดำเนินการทดลอง

4.1 ขั้นก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยนำคะแนนจากการที่ได้ทำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2564 จำนวน 350 คน เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 เพื่อเข้าร่วมเป็นกลุ่มทดลองได้จำนวน 12 คน โดยใช้วิธีการสอบถามเพื่อความสมัครใจ ผู้วิจัยทำการนัดวัน เวลา สถานที่นักเรียน เพื่อชี้วัตถุประสงค์ของการดำเนินกิจกรรม ระยะเวลา รายละเอียดของกิจกรรม โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกสมาชิกที่เข้าร่วมทั้งการคัดเลือกเข้าร่วมและการคัดออกมีดังนี้

เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย

1. เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2564 ในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เขตลาดพร้าว
2. มีคะแนนสมรรถนะทางสังคม ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา
3. เป็นนักเรียนที่เข้าร่วมโดยความสมัครใจการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ในหนึ่งสัปดาห์จะต้องเข้าร่วม 3 ครั้ง และรวมทั้งหมดรวม 10 ครั้ง
4. การร่วมกิจกรรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80

เกณฑ์การคัดออกผู้เข้าร่วมการวิจัย

1. ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
2. ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในโรงเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

เกณฑ์การถอนหรือยุติการเข้าร่วมการวิจัย

1. หากผู้เข้าร่วมการวิจัย ขาดเกิน 3 ครั้งติดต่อกันจะถูกถอนจากการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้

4.2 ขั้นดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามกรอบระยะเวลาที่กำหนด ระหว่างวันที่ 5 กรกฎาคม – 30 กรกฎาคม 2564 โดยในหนึ่งสัปดาห์จะดำเนินการจัดกิจกรรมจำนวน 3 ครั้ง ในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ จำนวนรวมทั้งหมด 10 ครั้ง

ตาราง 6 ระยะเวลาในการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เรื่อง
1	5 กรกฎาคม 2564	ปฐมนิเทศและสร้างสัมพันธภาพ
2	7 กรกฎาคม 2564	ทักษะทางสังคม (Social skills)
3	9 กรกฎาคม 2564	ทักษะทางสังคม (Social skills)
4	12 กรกฎาคม 2564	การกำกับตนเอง (Self-regulation)
5	14 กรกฎาคม 2564	การกำกับตนเอง (Self-regulation)
6	16 กรกฎาคม 2564	การสื่อสาร (Communication)
7	19 กรกฎาคม 2564	การสื่อสาร (Communication)
8	21 กรกฎาคม 2564	การตัดสินใจทางสังคม (Social decision making)
9	23 กรกฎาคม 2564	การตัดสินใจทางสังคม (Social decision making)
10	30 กรกฎาคม 2564	ยุติกิจกรรมกลุ่มและปัจฉิมนิเทศ

4.3 ชั้นหลังการทดลอง

หลังจากเข้าร่วมการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการให้ผู้เข้าร่วมทำแบบวัดวัดสมรรถนะทางสังคมอีกครั้ง เพื่อนำไปเป็นคะแนนหลังการเข้าร่วมการทดลอง (Posttest) และนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานในการวิจัยต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

5.1 การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

5.1.1 ผู้วิจัยดำเนินการขอและได้รับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เลขที่ SWUEC/E/G-072/2564

5.1.2 ประสานงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

5.1.3 ประสานงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

5.1.4 นำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน และนำแบบวัดไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่ตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ของแบบวัดรายข้อและหาความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ

5.1.5 นำแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ที่สมบูรณ์ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 350 คน ที่กำลังศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพ เขต ลาดพร้าว ปีการศึกษา 2564 สามารถเก็บแบบได้คืนจำนวน 350 คน ซึ่งเป็นจำนวนทั้งหมด และนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

5.2 การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนโดยการใช้กิจกรรมกลุ่ม

5.2.1 ประสานงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพการใช้กิจกรรมกลุ่ม

5.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามสมรรถนะทางสังคมและมีคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ 25 ใต้นักเรียนจำนวน 12 คน โดยต้องสมัครใจในการเข้าร่วมทำกิจกรรม และให้นักเรียนที่ได้รับการเลือกตอบแบบสอบถามสมรรถนะทางสังคมเพื่อนำมาเป็นข้อมูลก่อนก่อนทดลอง

5.2.3 ผู้วิจัยนำกิจกรรมที่ใช้ในการทดลอง ไปทดลองกับกลุ่มทดลองที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง หลังจากดำเนินการจนเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมและนำมาเป็นคะแนนทดสอบหลังการทดลอง

5.2.4 วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลอง และหลังการทดลองสรุปการวิเคราะห์ข้อมูล และนำข้อมูลมาอภิปรายผล

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ตามขั้นตอนดังนี้

6.1 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

6.2 วิเคราะห์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

6.2.1 การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

6.2.2 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของข้อคำถามแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Coefficient Correlation) โดยใช้การหาความสัมพันธ์ทั้งในคะแนนโดยภาพรวมและรายข้อ

6.2.3 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นความสอดคล้องภายในจากการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

6.3 วิเคราะห์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของการให้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนโดยการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และปรับแก้ไขข้อเสนอนั้นของผู้เชี่ยวชาญ

6.4 เปรียบเทียบคะแนนสมรรถนะทางสังคมของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าสถิติ t-test for Dependent Samples โดยการทดสอบค่าที่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยข้อมูล ผู้วิจัยแสดงการวิเคราะห์ข้อมูลตามหัวข้อดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

- n แทน จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
- M แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)
- SD แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
- ** แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายรายด้านของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 350 คน มาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นรายด้าน (n=350)

องค์ประกอบสมรรถนะทางสังคม	M	SD	แปลผล
ด้านทักษะทางสังคม	3.44	.51	ปานกลาง
ด้านการกำกับตนเอง	3.40	.49	ปานกลาง
ด้านการสื่อสาร	3.30	.56	ปานกลาง
ด้านการตัดสินใจทางสังคม	3.44	.61	ปานกลาง
รวม	3.39	.40	ปานกลาง

จากตาราง 7 ผลการศึกษาแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.39$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ($SD = .40$) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการตัดสินใจทางสังคม มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($M = 3.44$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ($SD = .61$) รองลงมาคือ ด้านทักษะทางสังคม ($M = 3.44$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ($SD = .51$) ต่อมาคือ ด้านการกำกับตนเอง ($M = 3.40$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ($SD = .49$) รองลงมาตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการสื่อสาร ($M = 3.30$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ($SD = .56$)

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลองวิเคราะห์โดยหาค่าสถิติ t-test for Dependent Samples

การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ภาพรวม และรายด้านของกลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยได้นำคะแนนแบบสอบถามสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย รายด้าน และโดยรวม ก่อนและหลังการทดลองจำนวน 12 คน เพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตาราง 8 การเปรียบเทียบคะแนนสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคม

สมรรถนะทางสังคม	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			t	p-value
	M	SD	แปลผล	M	SD	แปลผล		
ทักษะทางสังคม	3.41	.23	ปานกลาง	4.26	.21	สูง	-15.08**	<0.01
การกำกับตนเอง	2.94	.23	ปานกลาง	3.86	.36	สูง	-11.68**	<0.01
การสื่อสาร	3.01	.29	ปานกลาง	3.91	.40	สูง	-10.78**	<0.01
การตัดสินใจทางสังคม	3.13	.21	ปานกลาง	3.90	.38	สูง	-15.30**	<0.01
โดยรวม	3.04	.13	ปานกลาง	4.09	.21	สูง	-18.35**	<0.01

**p< .01

จากตาราง 8 พบว่าในระยะก่อนการทดลอง โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (M = 3.04) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .13) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านทักษะทางสังคม มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด (M = 3.41) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .23) รองลงมาคือ ด้านการตัดสินใจทางสังคม (M = 3.13) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .21) ต่อมาคือ ด้านการสื่อสาร (M = 3.01) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .29) รองมาตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการกำกับตนเอง (M = 2.94) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .23)

และพบว่าในระยะหลังการทดลอง โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (M = 4.09) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .21) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านทักษะทางสังคม มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด (M = 4.26) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .21) รองลงมาคือ ด้านการสื่อสาร (M = 3.91) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .40) ต่อมาคือ ด้านการตัดสินใจทางสังคม (M = 3.90) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .38) รองมาตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการกำกับตนเอง (M = 3.86) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD = .36)

สรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยรวมและรายด้าน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม โดยกำหนดความมุ่งหมายในการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สมมติฐานการวิจัย

ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมนักเรียนมีสมรรถนะทางสังคมเพิ่มมากขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมโดยผู้วิจัยใช้การศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการดำเนินการศึกษาผู้วิจัยกำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เป็นผู้ให้ข้อมูลแบบละเอียดเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่พบเจอปัญหาการเข้าสังคมของนักเรียนจำนวน 4 คน เพื่อสังเคราะห์ วิเคราะห์ และเรียนรู้ สมรรถนะทางสังคมของนักเรียนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา 2564 ในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เขตลาดพร้าว ทั้งสิ้นจำนวน 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนเพชรนอม โรงเรียนลอยสายอนุสรณ์ โรงเรียนวัดลาดปลาเค้า โรงเรียนคลองทรงกระเทียม โรงเรียนวัดลาดพร้าว และโรงเรียนเทพวิทยา รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 2,014 คน (สำนักงานเขตลาดพร้าว, 2564)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาสมรรถนะทางสังคม เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา 2564 ในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เขตลาดพร้าว ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมจากจำนวนประชากร 2,014 คน

ระยะที่ 2 การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนด้วยการใช้กิจกรรมกลุ่ม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมเป็นนักเรียนในระยะที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยที่เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนคลองทรงกระเทียม ที่มีคะแนนสมรรถนะทางสังคมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาและมีความสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมในครั้งนี้จำนวน 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย มีดังนี้

1. แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้นเป็นแบบวัดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ คือ จริงมากที่สุด จริงมาก ปานกลาง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด มีทั้งหมด 4 องค์ประกอบ จำนวน 31 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ อยู่ระหว่าง .273 - .781 และมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .94

2.2 กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย รวม 10 ครั้ง

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ สรุปผลการวิจัยดังนี้

1. การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย อยู่ในระดับ สูง
2. สมรรถนะทางสังคมของกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเรื่องการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. การศึกษาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย นักเรียนมีค่าเฉลี่ยสมรรถนะทางสังคมโดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.44 , ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .61) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายด้าน พบว่า ด้านทักษะทางสังคม (ค่าเฉลี่ย = 3.44 , ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .51) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ต่อมาคือด้าน ด้านการตัดสินใจทางสังคม (ค่าเฉลี่ย = 3.30 , ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .56) ด้านกำกับตนเอง (ค่าเฉลี่ย = 3.40 , ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .49) ด้านการสื่อสาร (ค่าเฉลี่ย = 3.40 , ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .49) ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในด้านทักษะทางสังคม ในสถานการณ์ปัจจุบันนักเรียนต้องรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากสังคมในปัจจุบันมีการแข่งขันที่สูง การที่นักเรียนสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้นั้นจึงเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องเรียนรู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิยา เม็ดโธสง และ เพชรรัตน์ จงนิมิตสถาพร (2557) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมเรียนรู้ร่วมรู้ (Learning Together Technique) ผลการศึกษาพบว่าทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ในระดับ ปานกลาง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจพร เหลืออมศรี (2563) ได้ดำเนินการศึกษาพฤติกรรมส่งเสริมทักษะทางสังคมของนักเรียน ในพื้นที่เขตบางบอน จังหวัด กรุงเทพมหานคร พบการวิจัยพบว่า ระดับทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนของด้านการตัดสินใจในสังคม อยู่ในระดั้นปานกลาง อาจเป็นเพราะในด้านการตัดสินใจในสังคมเป็นสมรรถนะที่เน้นการแก้ไขปัญหา การรับมือกับปัญหา ซึ่งในปัจจุบันปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมมีเพิ่มมากยิ่งขึ้น การแก้ปัญหาและการตัดสินใจ เป็นทักษะที่เราจำเป็นต้องใช้ในแทบทุกสถานการณ์ และเป็นทักษะที่ต้องมี ซึ่งถือได้ว่าจำเป็นและสำคัญในทุกยุคทุกสมัย แม้ว่าจะมีความสามารถในการเรียนการทำงานมากเพียงใด แต่ปัจจุบันปัญหาการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพยังมีอยู่ไม่มากโดยเฉพาะในระดับชั้นประถมศึกษา และในช่วงวัยเริ่มต้นเรียนรู้ (ทฤษฎีปัญญา, 2562) ด้านกำกับตนเอง อยู่ในระดั้นปานกลาง อาจเป็นเพราะในด้านการกำกับตนเอง เป็นความของนักเรียนในการรับรู้ตนเอง ความสามารถในการมีส่วนร่วมที่ช่วยในการปรับปรุงปรับเปลี่ยน ทศนคติ ความรู้สึก และสิ่งที่แสดงออกของตนเอง เพื่อตนเองสามารถพัฒนา ทักษะ องค์ความรู้นำไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ซึ่งนักเรียนในวัยระดับชั้นประถมศึกษา

การกำหนดเองอาจจะยังน้อยกว่าระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในช่วงสถานการณ์ที่ผ่านมาเป็นช่วงการระบาดของโรคไวรัสโควิด 2019 ซึ่งมีผลกระทบในวงกว้าง โดยเฉพาะทางด้านการสื่อสาร ทำให้การสื่อสารเป็นไปด้วยความลำบาก โดยเฉพาะยิ่งในเด็กช่วงวัยประถมศึกษาการสื่อสารยิ่งเกิดปัญหา สอดคล้องกับการศึกษาของ จิราภานต์ อ่อนชาผิว และสุชาติ นันทะไชย (2564) ได้ทำการศึกษา ปัญหาและความต้องการของการจัดการเรียนรู้ในช่วงสถานการณ์โควิด 19 โรงเรียนวัดด่านสำโรง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สมุทรปราการเขต 1 พบว่า ความต้องการที่จัดการศึกษาหรือการเรียนการสอนในช่วงสถานการณ์โควิด 19 ทั้งผู้บริหารและครู มีความต้องการที่จะปรับปรุง มาตรฐานการจัดการเรียนการสอนเพื่อรองรับสถานการณ์โควิด 19 ในอนาคต โดยเน้นการสร้างทักษะ การคิดวิเคราะห์ การสื่อสารของนักเรียนซึ่งมีความจำเป็นในการพัฒนาเพื่อสร้างความพร้อมในการรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

2. การเปรียบเทียบสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม พบว่า พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสมรรถนะทางสังคมโดยรวมและรายด้านทุกด้าน หลังการทดลองแตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านทักษะทางสังคม ด้านการตัดสินใจทางสังคม ด้านการกำกับตนเอง และด้านการสื่อสาร มีคะแนนสูงกว่าการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาสมรรถนะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากกิจกรรมเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นการเรียนรู้การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น ช่วยให้เกิดทัศนคติที่ดี การรู้จักการแก้ไขปัญหา ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม พัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ลดความตึงเครียด และยังมีส่วนช่วยพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลมากยิ่งขึ้น (กรมพลศึกษา, 2557) สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรีย์ ไกรกิจราษฎร์ (2561) ทำการศึกษา การพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มนักเรียนมีทักษะทางสังคมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการทดลอง ดังนั้นจะเห็นได้ว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายได้ และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านพบว่านักเรียนได้รับการเสริมสร้างดังนี้

2.1 ด้านทักษะทางสังคม

การพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านทักษะทางสังคมผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคของกิจกรรมกลุ่ม ประกอบด้วย เทคนิคสถานการณ์จำลอง และเกม เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยเทคนิคแรก สถานการณ์จำลองผู้วิจัยจัดสถานการณ์

ขึ้นเลียนแบบของจริง โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการแก้ปัญหา ได้ใช้ทักษะกระบวนการคิด และการตัดสินใจจากสถานการณ์ โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทบาทหรือในสถานการณ์ มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจสถานการณ์ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นจริงในอนาคตได้ (ทิตานา แชมมณี, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณนภา บุญลาโภ (2556) ได้ดำเนินการศึกษา ทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษา จากการสอนโดยใช้วิดีโอทัศน์ ต้นแบบพฤติกรรมร่วมกับสถานการณ์จำลอง ผลการวิจัยพบว่าทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาหลังเข้าร่วมการทดลองมีทักษะทางสังคมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในส่วนของการนำเทคนิค เกม มาใช้ในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านทักษะทางสังคม เนื่องจาก ด้วย เกม เป็นขั้นตอนกระบวนการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน สร้างการแข่งขันแบบมีน้ำใจนักกีฬา และเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ความสามารถของเรียนได้อย่างเต็มประสิทธิภาพสูงและยังช่วยให้เกิดการยอมรับและเข้าใจในความแตกต่างการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข (ทิตานา แชมมณี, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไกรสร ชันทจร (2553) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมพัฒนาทางสังคมของเด็กและเยาวชน ในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า หนึ่งในกิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชน คือ เทคนิคเกม โดยพบการวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนเข้าร่วมการทดลองมีทักษะทางสังคมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จะเห็นได้ว่าทั้ง 2 เทคนิคคือ สถานการณ์จำลอง และเกม สามารถพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านทักษะทางสังคมให้สูงขึ้นได้

2.2 ด้านการตัดสินใจทางสังคม

การพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านการตัดสินใจทางสังคมผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคของกิจกรรมกลุ่ม ประกอบด้วย เทคนิคกรณีตัวอย่าง และการอภิปรายกลุ่ม เพื่อพัฒนาด้านการตัดสินใจทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยเทคนิคแรก กรณีตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ใช้กรณีตัวอย่างเรื่อง “การช่วยเหลือเพื่อนอย่างจริงใจ” เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และศึกษากรณีตัวอย่างถึงการตัดสินใจในการช่วยเหลือและการให้ความจริงใจในการช่วยเหลือเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของเทคนิคกรณีตัวอย่างคือ เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการเผชิญและแก้ปัญหาโดยไม่ต้องรอให้เกิดปัญหาจริง เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ และเรียนรู้ความคิดของผู้อื่น ช่วยให้ผู้เรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น (ทิตานา แชมมณี, 2560) เทคนิคต่อไปที่ผู้วิจัยเลือกมาใช้ในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านการตัดสินใจทางสังคม คือ เทคนิคการอภิปรายกลุ่มมาใช้ต่อเนื่องจากการใช้เทคนิคกรณีตัวอย่าง โดยการให้เทคนิคการอภิปรายกลุ่มให้ผู้เรียนเกิดมุมมองที่มากยิ่งขึ้น ได้รับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างของผู้อื่น หากเกิดสถานการณ์ที่

นักเรียนต้องตัดสินใจในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น นักเรียนสามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีธัญญา โขสิตมมงคล (2556) ที่ได้กล่าวถึงการอภิปรายกลุ่มไว้ว่า เป็นการฝึกฝนความกล้าแสดงออกในตนเอง การแสดงความคิดเห็น รวมไปถึงการได้ข้อมูลและความคิดเห็นที่หลากหลาย จากหลายบุคคลเพื่อมาประกอบการตัดสินใจ ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น การตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจทางสังคม และการตัดสินใจในด้านอื่น ๆ หากมีข้อมูลที่เพียงพอ ผ่านการคิดวิเคราะห์จากหลายบุคคลจะสามารถทำให้การตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหานั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การใช้เทคนิคกรณีตัวอย่างและการอภิปรายกลุ่มช่วยให้นักเรียนพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านการตัดสินใจทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ด้านการกำกับตนเอง

การพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านการกำกับตนเอง ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคของกิจกรรมกลุ่ม ประกอบด้วย บทบาทสมมติ และเกม เพื่อพัฒนาด้านการกำกับตนเองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยเทคนิคแรก บทบาทสมมติ เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในตัวละคร สถานการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งมีโอกาสได้เห็นผ่านมุมมองของตัวละครเห็นพฤติกรรม การแสดงออก เข้าใจในความรู้สึก นำไปสู่ความตระหนักรู้ (ทิสนา แคมมณี, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญญาภรณ์ อุปมัยรัตน์ (2561) ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมการกำกับตนเอง และการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น พบว่าเทคนิคที่ใช้ในโปรแกรมคือเทคนิคการใช้บทบาทสมมติ ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นหลังเข้าร่วมการทดลองมีคะแนนการกำกับตนเอง และการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปลดการใช้เทคนิคเกม ในการสมรรถนะทางสังคม ด้านการกำกับตนเอง เนื่องจากเกมเป็นการแข่งขันเพื่อให้ได้ผู้ชนะ หากนักเรียนที่ลงแข่งขันต้องการเอาชนะโดยไม่คำนึงถึงกฎกติกา คุณธรรม จริยธรรมในการแข่งขัน ทำให้การแข่งขันนั้นขาดความยุติธรรมในที่สุด ดังนั้นผู้ที่เข้าร่วมเล่นเกม หรือการแข่งขันต้องสามารถควบคุม กำกับตนเอง ให้สามารถปฏิบัติตามกฎกติกาที่ถูกต้อง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และยอมรับในตนเองและผู้อื่นมากที่สุด (เป็นแก้ว ไชยสลิ, 2564) ดังนั้นทั้ง 2 เทคนิคที่ผู้วิจัยนำมาเลือกใช้ จึงสามารถพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านการกำกับตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายได้

2.4 ด้านการสื่อสาร

การพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านการสื่อสารผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคของกิจกรรมกลุ่ม ประกอบด้วย การอภิปรายกลุ่ม และบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาด้านสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยเทคนิคแรก การอภิปรายกลุ่ม เป็นขั้นตอน กระบวนการในการฝึกความกล้าแสดงออกของผู้เรียน ถึงการแสดงความคิดเห็น และเกิดการยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่างกันในสังคม สามารถสรุปผลการดำเนินการออกมาเป็นความคิดเห็นส่วนรวมได้ เทคนิคนี้ยังทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างทั่วถึง (ทิตินา แซมมณี, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับ บัณฑิตา จารุมา และพะยอม ก้อนโนเมือง (2563) ที่กล่าวถึงวิธีการพัฒนาการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ว่าการพัฒนาการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต้องเริ่มพัฒนาตั้งแต่วัยแรกเริ่มการเรียนรู้ ในระดับช่วงชั้นประถมศึกษาซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้สามารถพัฒนาง่าย โดยซึ่งสำคัญที่สุดคือ การฝึกนักเรียนให้เกิดความกล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง สถานศึกษาต้องเน้นให้ผู้เรียนเกิดการวิเคราะห์ ทำงานกลุ่ม และฝึกการอภิปรายกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารในสังคมตั้งแต่วัยเริ่มต้นการเรียนรู้ ในส่วนของเทคนิคบทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทของตนเองและรับรู้ถึงความรู้สึกหากผู้เรียนสื่อสารในทางลบ ดังนั้นการจะสื่อสารต้องสื่อสารไปในทางบวกและต้องเข้าใจความรู้สึกของผู้ที่รับสาร สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุติวรรณ ปรานีธรรม (2561) การพัฒนาความสามารถในการฟัง พูด และพฤติกรรมการกล้าแสดงออก โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมหลังเข้าร่วมกิจกรรมมีคะแนนการฟัง พูด และพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับสูง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561) ได้ทำการศึกษา การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่าทักษะการสื่อสารหลังเข้าร่วมกิจกรรมบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นเทคนิคที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการพัฒนา จึงสามารถพัฒนาสมรรถนะทางสังคม ด้านการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายได้

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่าการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ควรจะต้องพัฒนาให้ครบทั้ง 4 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านทักษะทางสังคม ด้านการตัดสินใจทางสังคม ด้านการกำกับตนเอง และด้านการสื่อสารเพราะทุกองค์ประกอบมีความสำคัญและมีความเชื่อมโยงกัน จะทำให้สามารถพัฒนาสมรรถนะทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ผู้สอนต้องเลือกใช้เนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน เนื่องด้วยนักเรียนเป็นเด็กในระดับชั้นประถมศึกษา จึงควรเป็นเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อน เกินความเข้าใจของนักเรียน

1.3 ผู้สอนควรมีการกระตุ้น หรือเสริมแรงระหว่างการจัดกิจกรรมเนื่องด้วยนักเรียนบางคนยังมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก จึงควรหาสิ่งกระตุ้นและฝึกนักเรียนเกิดความอยากเข้าร่วมกิจกรรมมากยิ่งขึ้น

1.4 สถานศึกษาควรมีการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยส่งเสริมให้สถานศึกษาจัดทำแผนความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และชุมชนรอบข้าง เพื่อร่วมกันพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายต่อไป

1.5 จากการศึกษาสมรรถนะทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นงานแนะแนวของแต่ละโรงเรียนควรจัดกิจกรรมให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียนในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคม เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริม ปลูกฝัง และหล่อหลอมเรื่องสมรรถนะทางสังคมให้แก่นักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า คะแนนเฉลี่ยสมรรถนะทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นควรจัดให้มีการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การให้คำปรึกษากลุ่ม การฝึกอบรม การใช้กิจกรรมแนะแนว เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรติดตามผลสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังจากจบกิจกรรม เพื่อศึกษาความคงทนของพฤติกรรมการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

2.3. ควรนำกิจกรรมกลุ่มไปใช้ในการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมกับกลุ่มประชากรระดับชั้นอื่น เช่น นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาสมรรถนะทางสังคมในระดับชั้นอื่นและมีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

- Bandura, A. (1989). Human agency in social cognitive theory. *Am Psychol*, 44(9), 1175-1184. doi:10.1037/0003-066x.44.9.1175
- Bierman, K. L. (2005). *Peer rejection : developmental processes and intervention strategies*. New York: Guilford.
- Clayton, J. D. (2006). Friendship quality: A factor analysis and effects on life satisfaction and Effects on life satisfaction and the development of social competence in adolescence. Retrieved from <http://proquest.umi.com>
- Elias, M., & Haynes, N. (2008). Social Competence, Social Support, and Academic Achievement in Minority, Low-Income, Urban Elementary School Children. *School Psychology Quarterly*, 474-495. doi:10.1037/1045-3830.23.4.474
- Encyclopedia of Childrens Health. (2016). Social competence. Retrieved from <http://www.healthofchildren.com/S/Social-Competence.html>
- Jeffries, P. R. (2005). A framework for designing, implementing, and evaluating simulations used as teaching strategies in nursing. *Nurs Educ Perspect*, 26(2), 96-103.
- Kagan, J. (2001). Temperamental contributions to affective and behavioral profiles in childhood. In *From social anxiety to social phobia: Multiple perspectives*. (pp. 216-234). Needham Heights, MA, US: Allyn & Bacon.
- Khatab, N., & Jones, C. P. (2006). Growing Up Girl: Preparing for Change through Group Work. *The Journal for Specialists in Group Work*, 32(1), 41-50. doi:10.1080/01933920600977622
- Kuhenschmidt, S. C., Judith Cohen. (2004). Behavioral components of social competence in females. Retrieved from <http://www.springerlink.com/content/vq35jpn9xk563kx4/>.
- Nadaillac., A. d. (2004). *Manual to develop a competency based curriculum: Thai-French Continuing Vocational Educational Project*. . Bangkok: Pimdee.
- Rezaei, A. R. (2018). Effective Groupwork Strategies: Faculty and Students' Perspectives. *Journal of Education and Learning*, 7 (5).

- Trotzer. (2006). The counselor and the group: Integrating theory, training, and practice. *The Counselor and the Group: Integrating Theory, Training, and Practice: Fourth Edition*, 1-591. doi:10.4324/9780203956724
- Wardle, F. (2003). *Introduction to early childhood education : a multidimensional approach to child-centered care and learning*. Boston: Allyn and Bacon.
- Williamson, G. G. D. W. J. (2002). *Promoting social competence*. San Antonio, TX: Therapy Skill Builders.
- กรมพลศึกษา. (2557). ผู้นำนันทนาการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์กิจการโรงพิมพ์ องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.
- กาญจนา ไชยพันธุ์. (2549). กระบวนการกลุ่ม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ไกรสร ชันทจร. (2553). ผลของโปรแกรมพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชนชายผู้กระทำ ความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ (กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2553., Retrieved from http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Gui_Cou_Psy/Kraisorn_K.pdf
- คมเพชร ฉัตรสุภกุล. (2546). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: แสงรุ่ง การพิมพ์.
- จิระประภา อัครบวร. (2560). ความรับผิดชอบต่อสังคม = CSR Corporate social responsibility. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ.
- จิรวดี จุลสำรวล. (2552). การศึกษาและการสร้างโมเดลการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางสังคมของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดเมืองพัทยา. วิทยานิพนธ์ (กศ.ด. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2552., Retrieved from http://thesis.swu.ac.th/swudis/Coun_Psy/Chirawadee_C.pdf
- จิรากานต์ อ่อนชาผิว และสุชาดา นันทะไชย. (2564). ปัญหาและความต้องการของการจัดการเรียนรู้ในช่วงสถานการณ์โควิด 19 โรงเรียนวัดด่านสำโรง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา สมุทรปราการเขต 1. *Journal of Modern Learning Development*, 6 (4).
- จิราวรรณ มีกรัด. (2553). ผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อสร้างเสริมเจตคติในการออมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. สารนิพนธ์ (กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2553., Retrieved from http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Gui_Cou_Psy/Jirawan_M.pdf

- ชลิดา ชวนานนท์. (2552). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. (กศ.ม.). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา.
- ชวลีวรรณ ปราณิธรรม. (2561). การพัฒนาความสามารถในการฟัง - พูด และพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา.
- ชูศรี วงศ์รัตน. (2551). แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองและสถิติวิเคราะห์ : แนวคิดพื้นฐานและวิธีการ = *Experimental research design and statistics : basic concepts and methods* (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.): กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐชญา นุภาพชาติ. (2561). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหอแซฟฟูปถัมภ์ อ.เกาะสามพราน จังหวัดนครปฐม. (ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ทรายแก้ว ก่องแก้ว. (2560). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปฏิบัติตนต่อเพื่อนต่างเพศอย่างเหมาะสมของ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเทศบาล ๒ วัดเสนาหา (สมัครพลผลุดง). (การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ทูลปลูกปัญญา. (2562). เทคนิคการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติ (Role playing). Retrieved from <https://www.trueplookpanya.com/blog/content/76456/-blog-teamet->
- ทัศนีย์ วงศ์ศรี. (2556). การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อเสริมสร้างความพอเพียงของนักเรียน โรงเรียนมัธยมวัดศรีจันทร์ประดิษฐ์ สมุทรปราการ. สารนิพนธ์ (กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2556 . , Retrieved from http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Gui_Cou_Psy/Tassanee_W.pdf
- ทิตนา แคมมณี. (2560). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ (พิมพ์ครั้งที่ 13, [ฉบับพิมพ์ซ้ำ]. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญาภรณ์ อุปัยรัตน์. (2561). ผลของโปรแกรมการกำกับตนเองต่อทัศนคติการใช้ความรุนแรงและพฤติกรรมการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น. (วิทยานิพนธ์ (พย.ม. (การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต))). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลานครินทร์.
- บัณฑิตกา จารุมา และพะยอม ก้อนในเมือง. (2563). วิธีพัฒนาทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ. วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์ 6 (1).

- บุญใจ ศรีสถิตยัณราภุร. (2563). ขนาดอิทธิพล การวิเคราะห์อำนาจ การคำนวณขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมโดยใช้โปรแกรม *G*Power = Effect size, power analysis, optimal sample size calculations using G*Power software* (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เบญจพร เหลือมศรี. (2563). พฤติกรรมการส่งเสริมทักษะทางสังคมของนักเรียน ในพื้นที่เขตบางบอน จังหวัดกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- ปาริชาติ คำชู. (2556). ผลของโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มนันทนาการต่อภาวะซึมเศร้าของผู้สูงอายุในศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ จังหวัดภูเก็ต. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, 5(1), 47-48.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณณา บุญลาโก. (2556). การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีภาวะออทิสซึมจากการสอนโดยใช้วิดีโอทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (*Video Modeling*) ร่วมกับสถานการณ์จำลอง. ปริญญาานิพนธ์ (กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2 5 5 6 . , Retrieved from http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Sp_Ed/Wannapa_B.pdf
- วัชรวิทย์ ทรัพย์มี. (2556). ทฤษฎีให้บริการปรึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 7, [ฉบับเพิ่มเติม]. ed.). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรัณยา ไชยิตมมงคล. (2556). Clinical Teaching: Small Group Discussion (การสอนแบบกลุ่มย่อย) . Retrieved from https://ns.mahidol.ac.th/english/th/departments/MN/th/km/56/km_group_discussion.html
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2559). การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภชัย หาญธนาภิรักษ์. (2553). ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาทีมงานของพนักงานบริษัท ไฟเซอร์ (ประเทศไทย) จำกัด. . (บ.ม.). มหาวิทยาลัยรามคำแหง., กรุงเทพฯ.
- สมคิด กอมนี. (2560). การพัฒนากระบวนการตัดสินใจเลือกแผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

- โดยใช้กิจกรรมแนะแนว. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ปีที่ 18, ฉบับที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2560),
 ห นั ่ ๑ ๒ ๕ ๘ - ๒ ๘ ๐ . Retrieved from
<http://ejournals.swu.ac.th/index.php/jedu/article/view/9865/8405>
- สมโภชน์ เขียมสุภาษิต. (2562). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม = *Theories and techniques in behavior modification* (พิมพ์ครั้งที่ 9, [ฉบับพิมพ์ซ้ำ]. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเขตลาดพร้าว. (2564). ข้อมูลพื้นฐานการจัดการศึกษาปีการศึกษา 2564. Retrieved from
<https://webportal.bangkok.go.th/latphrao/info/maps/student>
- อัจฉรีย์ ไกรกิจราษฎร์. (2561). การพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม
 สัมพันธ์. *Journal of Education Naresuan University*, 23 (2).
- อัญญา เม็ดไธสง และ เพชรรัตน์ จงนิมิตสถาพร. (2557). การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ แบบร่วมเรียนร่วมรู้ (LEARNING
 TOGETHER TECHNIQUE) วิทยาส ๑๖๑๑๑ หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรมและการดำรงชีวิต
 ในสังคม โรงเรียนวังยางวิทยาคาร จังหวัดกาฬสินธุ์. วารสารศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น 37 (2).
- อาดัม นีละไพจิตร. (2553). การศึกษาและพัฒนาสมรรถนะการให้คำปรึกษากลุ่มสำหรับครูโรงเรียน
 เอกชนสอนศาสนาอิสลาม. ปริญญาานิพนธ์ (กศ.ด. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา)) --
 ม ห า วิ ท ย า ลั ย ศ รี น ค รี น ท ร วิ โร ฒ , ๒ ๕ ๕ ๓ . , Retrieved from
http://thesis.swu.ac.th/swudis/Coun_Psy/Adam_N.pdf

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ และ
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ในการตรวจสอบแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษา
ตอนปลาย

อาจารย์ ดร. อสมา คัมภีรานนท์

อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พัชรี ฤงแก้ว

อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยา

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

อาจารย์ เนาวรัตน์ ชูสกุล

ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนสตรีวิทยา 2

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 15644

ที่ อว 8718.1/131

วันที่ 21 มกราคม 2564

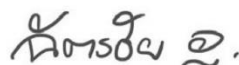
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารูเพ็ง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์อสมมา คัมภีรานนท์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แบบสอบถาม และ 2) โปรแกรม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และ จะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป และสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ โทร.084 599 2695

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวขวัญชนก การิก และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว 8718/130

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 มกราคม 2564

เรื่อง ขอบขอมอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารูเพ็ง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี ฤกษ์แก้ว เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แบบสอบถาม และ 2) โปรแกรม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวขวัญชนก การิก และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 599 2695

ที่ อว 8718/130

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 มกราคม 2564

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์เนาวรัตน์ ชูสกุล

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารูเพ็ง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ1) แบบสอบถาม และ 2) โปรแกรม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวขวัญชนก การิก และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 599 2695

ภาคผนวก ข

ใบรับรองจริยธรรม และ

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและยินยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย SWUEC-G- 072/2564E

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจาก คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและ ข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

- ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง:** การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม
- ชื่อผู้วิจัยหลัก:** นางสาว ขวัญชนก การิก
- สังกัด:** คณะศึกษาศาสตร์
- เอกสารที่รับรอง:**
1. แบบเสนอโครงการวิจัย
 2. โครงการวิจัย
 3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย
 4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

เอกสารที่พิจารณาทบทวน

1. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 16 กุมภาพันธ์ 2564
2. โครงร่างการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 16 กุมภาพันธ์ 2564
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 16 กุมภาพันธ์ 2564
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 16 กุมภาพันธ์ 2564

(ลงชื่อ).....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทันตแพทย์หญิงณปภา เอี่ยมจิรกุล)

กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....

(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/E/G-072/2564

วันที่ให้การรับรอง : 16/02/2564

วันหมดอายุใบรับรอง : 16/02/2565

ที่ อว 8718/

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

16 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขอแจ้งผลการพิจารณาโครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G- 072/2564E

เรียน นางสาว ขวัญชนก การิก

สิ่งที่ส่งมาด้วย ใบรับรองโครงการวิจัย SWUEC/E/G-072/2564

ตามที่ท่านได้ส่งโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดย
กิจกรรมกลุ่ม โครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G 072/2564E เพื่อรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณา
โครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ นั้น

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยดังกล่าว บัดนี้
คณะกรรมการฯ ให้การรับรองโครงการวิจัยดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2564 รายละเอียดดังนี้

Certificate Number SWUEC/E/G-072/2564

Date of Approval 16 กุมภาพันธ์ 2564 (อายุใบรับรองโครงการวิจัย 12 เดือน)

Date of Expiration 16 กุมภาพันธ์ 2565

Continuing Review ทุก 12 เดือน (ครบกำหนดส่งรายงานครั้งแรก วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2565)

ในการนี้ คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ใครขอความกรุณาให้ผู้วิจัย
ส่งรายงานความก้าวหน้าของการวิจัยและต่ออายุการรับรองก่อนกำหนดวันหมดอายุ 30 วัน เพื่อให้เป็นไปตามวิธีดำเนินการ
มาตรฐาน (SOPs version 2.0) ของคณะกรรมการฯ ทั้งนี้รายละเอียดของเอกสารที่ให้การรับรองตามที่ปรากฏใน Certificate
of Approval (Certificate Number SWUEC/E/G-072/2564) ที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(แพทย์หญิงสุรภัทร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

โทรศัพท์ 0-2649-5000 ต่อ 12430

โทรสาร 0-2259-1822

ที่ อว 8718/2333

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

1 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนคลองทรงกระเทียม

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ 1) แบบสอบถาม เรื่อง สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน และ 2) กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน กับ นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 240 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย โดยทางออนไลน์ ในเดือนพฤศจิกายน 2564 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 599 2695

ที่ อว 8718/2333

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

1 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเพชรนอม (คลองเสื่อน้อย)

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ 1) แบบสอบถาม เรื่อง สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน และ 2) กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน กับ นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 678 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย โดยทางออนไลน์ ในเดือนพฤศจิกายน 2564 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 599 2695

ที่ อว 8718/2333

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

1 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดลาดปลาเค้า

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล โดยใช้ 1) แบบสอบถาม เรื่อง สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน และ 2) กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน กับ นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 394 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย โดยทางออนไลน์ ในเดือนพฤศจิกายน 2564 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุญาตเผยแพร่ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 599 2695

ที่ อว 8718/2333

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

1 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดลาดพร้าว

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล โดยใช้ 1) แบบสอบถาม เรื่อง สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน และ 2) กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน กับ นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 245 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย โดยทางออนไลน์ ในเดือนพฤศจิกายน 2564 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุญาตเผยแพร่ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 599 2695

ที่ อว 8718/2333

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

1 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนลอยสายอนุสรณ์

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล โดยใช้ 1) แบบสอบถาม เรื่อง สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน และ 2) กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน กับ นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 132 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย โดยทางออนไลน์ ในเดือนพฤศจิกายน 2564 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุญาตเผยแพร่ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 599 2695

ที่ อว 8718/2333

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

1 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทพศิรินทร์

เนื่องด้วย นางสาวขวัญชนก การิก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยกิจกรรมกลุ่ม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล โดยใช้ 1) แบบสอบถาม เรื่อง สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน และ 2) กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน กับ นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 325 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย โดยทางออนไลน์ ในเดือนพฤศจิกายน 2564 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุญาตเผยแพร่ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 599 2695

ภาคผนวก ค

การตรวจสอบคุณภาพแบบวัดสมรรถนะทางสังคม

1. ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนา
สมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตาราง 10 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ระดับชั้น
ประถมศึกษาตอนปลาย

ข้อ	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ			ดัชนีค่า IOC	ผล
	1	2	3		
ทักษะทางสังคม					
1	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
2	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
3	-1	1	1	0.33	คัดออก
4	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
5	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
6	-1	0	1	0	คัดออก
7	-1	1	1	0.33	คัดออก
8	1	0	1	0.67	ใช้ได้
9	-1	1	1	0.33	คัดออก
10	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
การกำกับตนเอง					
1	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
2	-1	1	1	0.33	คัดออก
3	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
4	1	0	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
5	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
6	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
7	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
8	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
9	-1	0	1	0	คัดออก
10	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ			ดัชนีค่า IOC	ผล
	1	2	3		
การสื่อสาร					
1	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
2	1	1	0	0.67	ผ่านเกณฑ์
3	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
4	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
5	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
6	-1	1	1	0.33	คัดออก
7	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
8	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
9	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
10	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
การตัดสินใจทางสังคม					
1	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
2	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
3	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
4	-1	1	0	0	คัดออก
5	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
6	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
7	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
8	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
9	-1	1	1	0.33	คัดออก
10	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์

หมายเหตุ : เกณฑ์พิจารณาค่าดัชนี IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

ตาราง 11 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ครั้งที่	ด้านการประเมิน	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ			ดัชนีค่า IOC	ผล
		1	2	3		
1	ปฐมนิเทศ และสร้างสัมพันธภาพ					
	วัตถุประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
2	การกำกับตนเอง					
	วัตถุประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	1	1	0	0.67	ผ่านเกณฑ์
3	การกำกับตนเอง					
	วัตถุประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	1	1	0	0.67	ผ่านเกณฑ์
4	ทักษะสังคม					
	วัตถุประสงค์	1	0	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
5	ทักษะสังคม					
	วัตถุประสงค์	-1	1	1	0.33	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
6	การสื่อสาร					
	วัตถุประสงค์	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	ด้านการประเมิน	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ			ดัชนีค่า IOC	ผล
		1	2	3		
7	การสื่อสาร					
	วัตถุประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
8	การตัดสินใจทางสังคม					
	วัตถุประสงค์	0	1	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
9	การตัดสินใจทางสังคม					
	วัตถุประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	1	0	1	0.67	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
10	ยุติกิจกรรมกลุ่มและปัจเจกนิเทศ					
	วัตถุประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1.00	ผ่านเกณฑ์

หมายเหตุ : เกณฑ์พิจารณาค่าดัชนี IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

ภาคผนวก ง

ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ระดับชั้น
ประถมศึกษาตอนปลาย

ที่	ค่าอำนาจจำแนก	ผล
ทักษะสังคม		
1	.463	ใช้ได้
2	.273	ใช้ได้
3	.450	ใช้ได้
4	.417	ใช้ได้
5	.560	ใช้ได้
6	.642	ใช้ได้
การกำกับตนเอง		
7	.643	ใช้ได้
8	.639	ใช้ได้
9	.781	ใช้ได้
10	.693	ใช้ได้
11	.601	ใช้ได้
12	.630	ใช้ได้
13	.737	ใช้ได้
14	.659	ใช้ได้
การสื่อสาร		
15	.777	ใช้ได้
16	.447	ใช้ได้
17	.273	ใช้ได้
18	.410	ใช้ได้
19	.408	ใช้ได้
20	.545	ใช้ได้
21	.726	ใช้ได้
22	.610	ใช้ได้

ตาราง 12 (ต่อ)

ที่	ค่าอำนาจจำแนก	ผล
การสื่อสาร (ต่อ)		
23	.730	ใช้ได้
การตัดสินใจทางสังคม		
24	.717	ใช้ได้
25	.658	ใช้ได้
26	.560	ใช้ได้
27	.639	ใช้ได้
28	.707	ใช้ได้
29	.676	ใช้ได้
30	.746	ใช้ได้
31	.572	ใช้ได้

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษา
ตอนปลายทั้งฉบับ = .94

ภาคผนวก จ
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

แบบวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน

คำชี้แจง

1. แบบวัดฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อวัดสมรรถนะทางสังคมของนักเรียน ซึ่งไม่มีข้อถูกหรือผิด เป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนเท่านั้น จึงขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ตามความเป็นจริง

2. แบบวัดนี้เป็นแบบตัวเลือก โดยในแต่ละตัวเลือกจะมีระดับความคิดเห็น 5 ระดับ ให้นักเรียนพิจารณาแต่ละตัวเลือก ว่าตัวเลือกใดตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุด แล้ว ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับตัวนักเรียนมากที่สุด โดยในแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

4.51 – 5.00 หมายถึง นักเรียนมีสมรรถนะทางสังคมในระดับสูงมาก

3.51 – 4.50 หมายถึง นักเรียนมีสมรรถนะทางสังคมในระดับสูง

2.51 – 3.50 หมายถึง นักเรียนมีสมรรถนะทางสังคมในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง นักเรียนมีสมรรถนะทางสังคมในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง นักเรียนมีสมรรถนะทางสังคมในระดับน้อยมาก

กรุณาตอบตามความจริงและตอบทุกข้อ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
1	ฉันยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนเกี่ยวกับงานที่ทำร่วมกัน					
2	เมื่อฉันได้รับมอบหมายให้ทำงาน ฉันจะทำให้ดีที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้					
3	ฉันชอบทำงานคนเดียว					
4	ฉันมีความสุขที่ได้ทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อน					
5	ฉันแสดงความยินดีกับผู้ที่ประสบความสำเร็จว่าเขาเป็นคนเก่ง					
6	เวลาเพื่อนมีเรื่องไม่สบายใจ ฉันมักจะเข้าไปถามด้วยความเป็นห่วง					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
7	ฉันชอบอยู่คนเดียว ไม่ชอบอยู่กับคนหมู่มาก					
8	เวลาฉันโกรธ ฉันรับรู้ว่าอะไรทำให้ฉันโกรธ					
9	แม้ว่าฉันจะกลัวใจ ฉันก็สามารถเก็บความรู้สึกนั้นไว้ได้					
10	เป็นสิ่งที่ยากมากที่ฉันจะควบคุมอารมณ์ตนเอง					
11	เมื่อฉันรู้สึกไม่พอใจ ฉันจะรอเวลาให้อารมณ์ดีเสียก่อน จึงจะพูดกับเขา					
12	เป็นเรื่องที่ยากมากที่ฉันจะปิดบังอารมณ์ของตนเอง					
13	เมื่อฉันโกรธ ฉันจะขว้างปาสิ่งของเพื่อเป็นการระบายอารมณ์					
14	ฉันรู้สึกอย่างไรก็แสดงออกมาอย่างนั้น					
15	ฉันคิดทบทวนก่อนพูดเสมอ					
16	คำพูดของฉันมักจะทำให้คนอื่นเข้าใจผิด					
17	เพื่อนมักจะบอกฉันว่า ฉันเป็นคนทีพูดจาชัดเจน ใช้ภาษาเข้าใจง่าย					
18	ฉันสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูด					
19	บ่อยครั้งที่ฉันเข้าใจไม่ตรงกับเรื่องราวที่ผู้อื่นพูดกับฉัน					
20	ฉันไม่สบตากับคนที่ฉันพูดด้วย					
21	ฉันตั้งใจฟังคู่สนทนาเสมอ					
22	ก่อนจะตัดสินใจเรื่องใด ฉันจะค้นหาข้อมูลมาเพื่อประกอบการตัดสินใจเรื่องนั้น ๆ					
23	ในการตัดสินใจ ฉันมักจะรู้สึกสับสนกับข้อมูลที่ได้รับ					
24	ฉันจะนำข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดแนวทางในการเลือกทุกครั้ง					
25	ฉันตัดสินใจโดยไม่ต้องอาศัยข้อมูลใด ๆ					
26	ฉันจะพิจารณาข้อดี ข้อเสียในสิ่งที่ฉันจะเลือกทุกครั้ง					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
27	การเลือกว่าสิ่งไหนดีหรือไม่ดี ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับฉัน					
28	ฉันรู้สึกกังวลที่จะตัดสินใจ แม้จะพิจารณาข้อมูลและทางเลือกมาเป็นอย่างดี					
29	ฉันยอมรับไม่ได้ ถ้าฉันตัดสินใจผิดพลาด					
30	ฉันพร้อมที่จะยอมรับกับสิ่งที่มันจะเกิดขึ้นจากการตัดสินใจของฉัน					
31	ก่อนที่จะตัดสินใจเลือกทำอะไรลงไป ฉันมักจะเลือกสิ่งที่ดีที่สุดจากทางเลือกที่หลากหลายเสมอ					

ตัวอย่างการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคม

รายละเอียดของโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคม

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ

ชื่อกิจกรรม “ ทำนายเธอ ทำนายฉัน ”

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความไว้วางใจอันดีที่มีระหว่างผู้นำกลุ่มกับสมาชิกภายในกลุ่ม และระหว่างสมาชิกด้วยกันภายในกลุ่ม
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มได้มีความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการทำกิจกรรมกลุ่ม การสร้างข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่ม
3. เพื่อให้สมาชิกภายในกลุ่มนั้นเข้าใจและเห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางสังคมของสมาชิกกลุ่ม

แนวคิดที่ใช้ ทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person centred Theory)

เทคนิคที่ใช้ เกม

เวลา 60 นาที

อุปกรณ์

1. สมุดบันทึกกิจกรรม และตารางเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. ปากกาและกระดาษ 12 ชุด

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ

1. ผู้นำกลุ่มแนะนำชื่อตัวเอง และให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนแนะนำชื่อจริง ชื่อเล่น พร้อมทั้งระดับชั้นที่กำลังศึกษา โดยทุกคนจะต้องทวนชื่อสมาชิกกลุ่มตั้งแต่คนแรกจนครบ เช่น ชื่อคนที่ 1 (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต) ป.4 ,ชื่อคนที่ 2 (ปี) ป.5 และชื่อคนสุดท้าย (ซี) ป.6 โดยการ Video Call

2. ผู้นำกลุ่มทำการชี้แจงระเบียบ ข้อควรปฏิบัติ จุดมุ่งหมายในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ชักชวนให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันสร้างข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่ม และบันทึกลงในสมุดบันทึกกิจกรรม

3. ผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกสอบถามหากมีข้อสงสัยเพื่อให้เป็นที่เข้าใจกัน แล้วจึงเริ่มเข้าสู่กิจกรรมกลุ่มในครั้งนี้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

ผู้นำกลุ่มชี้แจงกติกาการเล่นเกม “ทำนายเธอ ทำนายฉัน” และให้สมาชิกปฏิบัติ

ดังนี้

1. ผู้นำกลุ่มจะให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนแสดงท่าทางแบบไม่ออกเสียงเพื่อบอกสิ่งที่ตนชอบตามหัวข้อที่กำหนดให้ โดยสมาชิกทุกคนจะเขียนคำตอบลงในสมุดบันทึก มีหัวข้อดังต่อไปนี้ คือ

- ชอบเล่นการ์ตูนเรื่องอะไรมากที่สุด - ชอบฟังเพลงแนวไหนมากที่สุด
- ชอบสีอะไรมากที่สุด - ชอบเรียนวิชาอะไรมากที่สุด

โดยผู้ทนายจะต้องเขียนคำตอบของตนเองลงสมุดด้วยเช่นกัน

2. เมื่อสมาชิกกลุ่มทุกคนเขียนคำตอบลงในสมุดบันทึกแล้ว ให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนบอกคำตอบของตัวเองจนครบทุกคน จากนั้นให้ผู้ทนายเฉลยคำตอบ ถ้าตอบไม่ถูกต้องให้เขียนคำตอบที่ถูกต้องไว้ด้านหลัง

3. ทำเช่นนี้จนครบทุกคน แล้วนับคะแนน ข้อละ 1 คะแนน ใครได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ จะได้รับดาวในเกมนี้ 1 ดวง

3. ชั้นวิเคราะห์

ผู้นำกลุ่มและสมาชิกร่วมกันอภิปรายและเสนอความคิดเห็นในหัวข้อ ดังนี้

1. สมาชิกกลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุด เพราะอะไร (ทำไมบางครั้งเราอาจจะเดาใจหรือทายใจเพื่อนถูก และบางครั้งเราทายใจเพื่อไม่ถูก)
2. สมาชิกกลุ่มรู้สึกอย่างไร ขณะเดาใจเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม
3. วิธีเริ่มสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนทำอย่างไรได้บ้าง
4. สิ่งที่เราได้รับจากกิจกรรมนี้

4. ชั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

1. ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันสรุปข้อคิดที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรม
2. ผู้นำกลุ่มสรุปเพิ่มเติมว่า ส่วนใหญ่แล้วมนุษย์เราจะเลือกคบเพื่อนเพราะมีความชอบและความสนใจบางอย่างที่คล้ายคลึงกัน และการได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ก็มีส่วนที่ทำให้เราเป็นเพื่อนกัน ได้รู้จักกันมากขึ้น การที่เราจะมีเพื่อนสักคนนั้นย่อมต้องมีสมรรถนะทางสังคมที่ดี ซึ่งสมรรถนะทางสังคมก็มีด้วยกันหลายองค์ประกอบ ได้แก่ ทักษะทางสังคม การกำกับตนเอง การสื่อสาร และการตัดสินใจทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและความร่วมมือในการทำกิจกรรม “ทำนายเธอ ทำนายฉัน”

ครั้งที่ 2

ชื่อกิจกรรม	“อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน” (บทบาทสมมติเรื่อง “อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน”)
วัตถุประสงค์	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มสามารถบอกความหมาย ความสำคัญ และประโยชน์ของการยอมรับผลการกระทำของตนเองได้ 2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มสามารถบอกความรู้สึกของตนที่มีต่อบุคคลที่ยอมรับการกระทำของตนเองได้
แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Theory) อัลเบิร์ต แบนดูรา
เทคนิคที่ใช้	บทบาทสมมติ
เวลา	60 นาที
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. บทบาทสมมติเรื่อง “อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน” 2. ใบงาน เรื่อง “อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน” 3. สลากสีต่าง ๆ เช่น สีม่วง สีส้ม สีเขียว สีฟ้า
วิธีดำเนินการ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ขั้นนำ ผู้นำกลุ่มทบทวนความรู้เดิมจากกิจกรรมที่แล้วว่าเราได้ทำอะไรกันไปบ้าง จากนั้นผู้นำกลุ่มซักถามสมาชิกกลุ่ม ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่อมีคนยอมรับในความคิดเห็นของนักเรียน? 2. ถ้านักเรียนยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน เพื่อนจะรู้สึกอย่างไร? โดยให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนร่วมแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนกัน พร้อมบอกเหตุผล 2. ขั้นมีส่วนร่วม <ol style="list-style-type: none"> 2.1 ผู้นำกลุ่มแบ่งสมาชิกกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 3 คน โดยให้สมาชิกกลุ่มจับสลากสีออนไลน์ โดยใครได้สลากสีเดียวกันให้รวมกลุ่มกัน 2.2 โดยขออาสาสมัครนักแสดง แสดงบทบาทสมมติทั้ง 2 สถานการณ์ ดังนี้ <p>สถานการณ์ที่ 1 เรื่อง เมอแต่มสาวน้อยจ่ายตลาด</p> <p>สถานการณ์ที่ 2 เรื่อง ยอดนักเตะ</p> 2.3 ผู้นำกลุ่มแจกเอกสาร เรื่องสั้นและบทบาทสมมติให้กับสมาชิกกลุ่มแต่ละกลุ่มได้อ่านและเตรียมตัวแสดง จากนั้นผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มอาสาสมัครร่วมกันจัดสถานที่แสดง

2.4 สมาชิกกลุ่มแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามบทที่ตนเองได้รับ และสมาชิกกลุ่มกลุ่มอื่นให้เป็นผู้ร่วมสังเกตการณ์

3. ชั้นวิเคราะห์

3.1 ผู้นำกลุ่มสนทนาร่วมกับสมาชิกกลุ่มเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวละครในแต่ละสถานการณ์และผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตัวละครดังกล่าว โดยให้สมาชิกกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็น

3.2 ผู้นำกลุ่มแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม โดยให้นักเรียนนับเลข 1- 4 คนที่นับเลข 1 ให้อยู่กลุ่มที่ 1 คนที่นับเลข 2 ให้อยู่กลุ่มที่ 2 และกลุ่มต่อไปตามลำดับ

3.3 ผู้นำกลุ่มแจกใบงานเรื่อง “อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน”

3.3.1 สมาชิกกลุ่มมีความคิดเห็นอย่างไรกับการกระทำของตัวละครต่อไปนี

- เฉลอแถม.....

- ยอด.....

3.3.2 สมาชิกกลุ่มคิดว่าการกระทำของใครบ้างที่แสดงถึง “การยอมรับในผลการกระทำของตนเอง”

- การกระทำ.....

- เพราะ.....

- ถ้าสังคมไทยมีแต่บุคคลที่ยอมรับในผลการกระทำของตนเองได้ แล้วสภาพสังคมจะเป็นอย่างไร.....

3.4 ผู้นำกลุ่มขออาสาสมัครออกมานำเสนอในหน้า Meeting รวม

4. ชั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

4.1 ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ข้อคิด และประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรมนี้

4.2 ผู้นำกลุ่มสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับการยอมรับผลการกระทำของตนเอง และชี้ให้เห็นว่าการยอมรับผลการกระทำของตนเองเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างมากและจะทำให้ได้อยู่ด้วยกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

4.3 ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็น หรือ ความรู้สึกถึงตัวละครที่ยอมรับผลการกระทำของตนเอง

การประเมินผล

1. สืบเนื่องจากการปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับการตอบคำถาม การแสดงและชมบทบาทสมมติของสมาชิกกลุ่ม
2. สืบเนื่องจากการแสดงความคิดเห็น การนำเสนอหน้าชั้นเรียนและการให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันของแต่ละคนภายในกลุ่ม

เรื่อง “เมอแตมสาวน้อยจ่ายตลาด”

ขณะที่เมอแตมเดินทางมาถึงตลาดก็มองตรงไปดูร้านขายเครื่องประดับที่ตั้งอยู่เต็มแผงมากมาย โดยไม่เดินดูทางเดิน ทำให้บังเอิญไปชนแผงของแม่ค้าอีกร้านคิดว่า แม่ค้าจึงพูดเสียงดังมากกว่า คุณเดินอย่างไรไม่มีตามองรีไรง ทันใดนั้นเมอแตมจึงรีบยกมือไหว้และขอโทษ พร้อมทั้งกับกล่าวคำว่า “ขอโทษค่ะ” แล้วจึงรีบช่วยแม่ค้าเก็บของใส่ในแผงและช่วยรีบเรียงสินค้าให้รวดเร็วจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์.....

เรื่อง “ยอดนักเตะ”

ยอดกับเพื่อน ๆ พวกกันเล่นฟุตบอลอยู่ในสนาม โดยมีเจมมีเป็นผู้รักษาประตูและนอกเหนือจากนั้น ก็จะผลัดกันเป็นผู้เตะลูกบอลให้เข้าประตู แต่ยอดกับเตะลูกบอลไปโดนกระถางต้นไม้ของโรงเรียนแตกยอดจึงวิ่งไปเก็บลูกบอลมาเล่นต่อ โดยไม่สนใจกระถางต้นไม้ที่แตก...

ใบงาน

กิจกรรม “อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน”

คำชี้แจง ให้สมาชิกกลุ่มในกลุ่มปฏิบัติดังนี้

1. เลือกหัวหน้ากลุ่ม 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้นำการอภิปรายกลุ่ม
2. เลือกเลขานุการกลุ่ม 1 คน ทำหน้าที่จดบันทึกผลงานของกลุ่ม
3. จากการชมเรื่อง “ทำไมต้องยอมรับ” แล้วให้สมาชิกกลุ่มทุกคนในกลุ่มร่วมกันแสดง

ความคิดเห็น

ตามหัวข้อต่อไปนี้

3.3.1 สมาชิกกลุ่มมีความคิดเห็นอย่างไรกับการกระทำของตัวเอง ต่อไปนี้

- เผลอแต่.....

- ยอด.....

3.3.2 สมาชิกกลุ่มคิดว่าการกระทำของใครบ้างที่แสดงถึง “การยอมรับในผลการกระทำของตนเอง” การกระทำ.....

เพราะ.....

3.3.3 ถ้าสังคมไทยมีแต่บุคคลที่ยอมรับในผลการกระทำของตนเองได้ แล้วสภาพสังคม จะเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

ครั้งที่ 3

ชื่อกิจกรรม	การยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่น “ ต่างต่างเพื่อเติมเต็ม ”
วัตถุประสงค์	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเห็นความสำคัญและคุณค่าของการยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่น 2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีพฤติกรรมการยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่น
แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Theory) อัลเบิร์ต แบนดูรา
เทคนิคที่ใช้	เกม
เวลา	60 นาที
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. สิ่งของเครื่องใช้ ได้แก่ ถุงเท้า รองเท้า ดินสอ ยางลบ เลื่อ กางเกง แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ช้อน และส้อม 2. เครื่องเล่นเสียง และแผ่นเสียง (จังหวัดดนตรี) 3. นกหวีด
วิธีดำเนินการ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ขั้นนำ ผู้นำกลุ่มทบทวนความรู้เดิมและเตรียมความพร้อมโดยการให้สมาชิกกลุ่มปรบมือเป็นจังหวะ จากนั้นให้สมาชิกกลุ่มช่วยกันยกตัวอย่างสิ่งของหรือเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันที่เป็นของคู่กัน พร้อมบอกเหตุผล 2. ขั้นมีส่วนร่วม <ol style="list-style-type: none"> 2.1 ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มปฏิบัติกิจกรรม “ ต่างต่างเพื่อเติมเต็ม ” โดยมีขั้นตอน ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 2.2.1 ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มนั่งกันเป็นวงกลม 2.2.2 ผู้นำกลุ่มนำสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น ถุงเท้า รองเท้า ดินสอ ยางลบ เลื่อ กางเกง แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ช้อน และส้อม วางไว้ตรงหน้าจอตอนวิดีโอคอล 2.2.3 ผู้นำกลุ่มอธิบายว่า เมื่อได้ยินเสียงเพลง ให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนเลือกสิ่งของที่ตนเองต้องการหรือพอใจมาคนละ 1 ชิ้น เมื่อได้ของแล้วให้ยกมือ 2.2.4 ผู้นำกลุ่มบอกให้สมาชิกกลุ่มทุกคนมองสิ่งของที่อยู่ในมือของตนเอง แล้วให้มองว่าสิ่งของชิ้นนั้นสามารถเข้ากับสิ่งของของบุคคลใด และหลังจากนั้นเมื่อได้ยิน

เสียงนกหวีดให้สมาชิกกลุ่มรีบไปจับคู่กับบุคคลนั้นให้เร็วที่สุด เช่น ดินสอ คู่กับ ยางลบ เป็นต้น แล้วกดยกมือว่าได้คู่ด้วยกัน

2.2.5 ผู้นำกลุ่มทำการซักถามสมาชิกกลุ่มแต่ละคู่ว่าเพราะอะไรจึงมาจับคู่กัน

2.2.6 ลำดับต่อไปผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มแยกคู่ แล้วเตรียมหากกลุ่มใหม่ โดยให้สมาชิกกลุ่มมองสิ่งของที่อยู่ในมืออีกครั้งหนึ่งและพยายามจับกลุ่มสิ่งของกับบุคคลอื่น ให้เป็นกลุ่มละ 6 คน เมื่อได้ยินเสียงนกหวีดให้รีบไปจับกลุ่มอย่างรวดเร็ว เสร็จแล้วให้กดยกมืออีกรอบ

2.2.7 ผู้นำกลุ่มทำการซักถาม โดยให้สมาชิกกลุ่มแต่ละกลุ่มออกมาบอกเหตุผลเพราะอะไรจึงมาจับกลุ่มกัน

2.2.8 ในครั้งสุดท้าย ผู้นำกลุ่มให้ทุกคนมองสิ่งของของตนเองอีกครั้งหนึ่ง และบอกว่าสิ่งของเหล่านี้สามารถจับกลุ่มรวมกันได้ทั้งหมด ใครเห็นด้วย ให้กดยกมือ

2.2.9 ให้สมาชิกกลุ่มเลือกเหตุการณ์ที่ได้แสดงถึงการยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่น หรือ ขออาสาสมัครแบ่งปันประสบการณ์ ให้สมาชิกภายในกลุ่มได้ฟัง

3. ชั้นวิเคราะห์

3.1 ให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันอภิปรายและแสดงความคิดเห็นถึงเหตุผลที่แต่ละคนสามารถจับคู่หรือรวมกลุ่มกันได้

3.2 ผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มร่วมกันอภิปรายสิ่งที่ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมนี้

4. ชั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

4.1 ผู้นำกลุ่มอภิปรายร่วมกับสมาชิกกลุ่มถึงเหตุผลว่า เพราะอะไรคนในสังคมบางคนหรือบางกลุ่มจึงไม่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นหรือทำงานกับผู้อื่นไม่ได้

4.2 ถ้าจะให้ทุกคนสามารถอยู่ร่วมหรือทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สมาชิกกลุ่มคิดว่าควรจะปฏิบัติอย่างไร

4.3 ผู้ดำเนินการสรุปเพิ่มเติม สิ่งที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นการรวมสิ่งของหรือการที่คนเราจะอยู่ร่วมกันหรือทำงานร่วมกับผู้อื่นได้นั้น เหตุผลก็คือทุกคนพยายามที่จะหาเหตุผล หาข้อดี หาส่วนที่จะสามารถเข้ากันได้ คบกันได้ ของทุกสิ่งหรือคนทุกคนมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ถ้าเราจะคบกันก็ควรยอมรับความแตกต่างมองข้ามข้อเสียของแต่ละคนไปบ้าง มองในส่วนที่เป็นข้อดีมาคบกันแล้วเราจะมีเพื่อนมาก เราสามารถจะคบกับคนได้ทุกคนแต่เราไม่คบคนในทุกส่วน คบในส่วนที่เขาและเราสามารถจะคบกันได้

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม“ แดกต่างเพื่อเติมเต็ม ” ของนักเรียน
2. สังเกตการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 4

ชื่อกิจกรรม	การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น สถานการณ์จำลอง เรื่อง “ไม่อยากอยู่แบบเหงา ๆ”
วัตถุประสงค์	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มได้มีทักษะในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น 2. เพื่อสมาชิกกลุ่มได้รับประสบการณ์การรู้สึกได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น
แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Theory) อัลเบิร์ต แบนดูรา
เทคนิคที่ใช้	สถานการณ์จำลอง
เวลา	60 นาที
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. สถานการณ์จำลองเรื่อง “ไม่อยากอยู่แบบเหงา ๆ” 2. ลูกอมรสมะนาวกับรสขุ่น 3. ใบงาน เรื่อง “ไม่อยากอยู่แบบเหงา ๆ”
วิธีดำเนินการ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ขั้นนำ ผู้นำกลุ่มทบทวนความรู้เดิมและสนทนาซักถามสมาชิกกลุ่มเกี่ยวกับการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่นมีความสำคัญอย่างไรกับชีวิตของสมาชิกกลุ่ม โดยให้สมาชิกแต่ละคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นกับคำตอบที่เพื่อนตอบ 2. ขั้นมีส่วนร่วม ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มปฏิบัติกิจกรรมโดยมีขั้นตอนดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 2.1 ผู้นำกลุ่มขออาสาสมัครสมาชิกกลุ่มจำนวน 5 คน ออกมาแสดงบทบาทตามสถานการณ์จำลอง 2.2 ผู้นำกลุ่มแจกเอกสาร สถานการณ์จำลองให้กับสมาชิกกลุ่มที่เป็นอาสาสมัครแต่ละคนได้อ่านและเตรียมตัวแสดง 2.3 สมาชิกกลุ่มที่เป็นอาสาสมัครแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่ตนเองได้รับ และสมาชิกกลุ่มคนอื่นเป็นผู้ร่วมสังเกตการณ์ 3. ขั้นวิเคราะห์ <ol style="list-style-type: none"> 3.1 ผู้นำกลุ่มสนทนาร่วมกับสมาชิกกลุ่มเกี่ยวกับบทบาทตามสถานการณ์จำลองที่แสดงไป พร้อมกับให้สมาชิกกลุ่มเล่าประสบการณ์ของตนเองในการรู้สึกได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น

3.2 ผู้นำกลุ่มแบ่งสมาชิกกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้สมาชิกกลุ่มหยิบลูกอมคนละ 1 เม็ด ใครได้ลูกอมรสเดียวกันให้มารวมกลุ่มกัน

3.3 ผู้นำกลุ่มแจกใบงานคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์จำลองที่แสดงไป พร้อมกับให้สมาชิกกลุ่มแต่ละกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพื่อหาคำตอบลงในใบงาน

3.4 ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมานำเสนอหน้าจอ Meeting

4. ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

4.1 ผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มร่วมกันสรุปเกี่ยวกับความสำคัญที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นหลังจากการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อบุคคลอื่นโดยให้สมาชิกกลุ่มแสดงความคิดเห็นที่ละคน

4.2 ให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันสรุปข้อคิดและความสำคัญของการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อบุคคลอื่น

การประเมินผล

1. สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับการตอบคำถาม การทำใบงานของสมาชิกกลุ่ม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การนำเสนอหน้าชั้นเรียนและการให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันเกี่ยวกับความสำคัญของการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สถานการณ์จำลองเรื่อง “ไม่อยากอยู่แบบเหงา ๆ”

ฉากที่ 1 ในห้องเรียนชั้นป.5/1 ครูกำลังซักถาม เด็กหญิงแองจี้ ที่ไม่ทำการบ้านมาส่งและทำให้เพื่อนแซนหัว

คุณครูส้ม : นี้ ! แองจี้ เธอไม่ยอมทำการบ้านมาส่งครูหลายครั้งแล้วนะ เธอจะว่าอย่างไร

แองจี้ : หนูทำไม่ได้ค่ะ หนูไม่เข้าใจ

ครูส้ม : ครูเห็นเธอไม่ตั้งใจเรียนเลย เธอเอาแต่หันหน้าไปพูดคุยกับเพื่อนข้างๆอยู่ตลอดเวลาเรียน เพียงวันนี้มาทำงานที่โต๊ะครู ถ้าไม่เสร็จ ครูจะไม่ให้เธอไปเล่น ส่วนที่เธอแกล้ง แพนเค้กจนแซนหัว ต้องเข้าโรงพยาบาล เธอจะว่าอย่างไร

แองจี้ : ก็แพนเค้กเขามาว่า หนูเรียนไม่เก่ง เรียนสู้เขาไม่ได้ หนูก็เลยผลัดเขา เขาล้มไปเอง

ฉากที่ 2 ระหว่างทางที่เดินกลับบ้าน

แองจี้ : (เดินบ่น) 'ไม่รู้จะเรียนไปทำไม สมองเราก็ไม่ดี เรียนไม่เก่ง สู้เพื่อน ๆ ก็ไม่ได้สอบที่ไร ก็ได้คะแนน น้อยทุกที เฮ้อ ! เปื่อ เพื่อน ๆ ก็ไม่ชอบคบกับเรา หาวาเราชอบแกล้ง (ในขณะนั้น พอดีมีรถมอเตอร์ไซด์ขับมา และเสียหลักวิ่งมาเฉี่ยวถูกแองจี้เข้าจนแองจี้สลบล้มลง ส่วนคนที่ขับมอเตอร์ไซด์คันนั้นไม่เป็นอะไรมากจึงพาแองจี้ไปส่งโรงพยาบาล)

ฉากที่ 3 เมื่อเพื่อน ๆ และครูทราบข่าวจึงมาเยี่ยมแองจี้ที่โรงพยาบาล

แพนเค้ก : เป็นอย่างไรบ้างแองจี้ พวกเราทราบข่าวว่าเธอประสบอุบัติเหตุจึงมาเยี่ยม

แองจี้ : เธอไม่โกรธฉันหรือที่ทำให้เธอแซนหัว

แพนเค้ก : อย่าไปพูดถึงมันอีกเลย นี่เหลือเวลาอีกแค่ 2 สัปดาห์ก็จะสอบแล้ว เธอนอนป่วยแบบนี้ไปเรียนไม่ได้เดี๋ยวฉันจะมาตีให้เธอเองนะ บ้านฉันอยู่ใกล้ ๆ โรงพยาบาลนี่เอง

แองจี้ : ฉันขอบใจเธอมากนะ แต่ฉันสมองไม่ดี ตีไปก็ไม่ประโยชน์หรอก

แพนเค้ก : ขอเพียงเธอตั้งใจและสนใจ ฉันเชื่อว่าเธอทำได้ แล้วพรุ่งนี้ฉันจะมาตีให้เธอ

(แพนเค้กและเพื่อน ๆ ผลัดเปลี่ยนกันมาตีให้แองจี้ ในช่วงแรก ๆ แองจี้ก็ไม่ค่อยสนใจ เพราะคิดว่ายากแต่พอเห็นถึงความตั้งใจจริง ความจริงใจของเพื่อน ๆ จึงตั้งใจเรียนและเห็นว่าไม่ใช่เรื่องยากเลย แองจี้รู้สึกประทับใจในความมีน้ำใจของเพื่อนที่ มีต่อตนเอง หลังจากออกจากโรงพยาบาล แองจี้ขยันและตั้งใจเรียน มีน้ำใจ ช่วยเหลือเพื่อน ไม่แกล้ง ไม่อิจฉาริษยาเพื่อนอีก)

ฉากที่ 4 ในห้องเรียน วันประกาศผลสอบ

ครูส้ม : แองจี้ การสอบครั้งเธอทำคะแนนได้สูงที่สุดเลยนะ เธอเห็นแล้วใช่ไหมว่าถ้าเธอสนใจ ตั้งใจ
ก็ไม่ใช่เรื่องยากเลย ครูชื่นชมในความพยายามของเธอจริง ๆ

แองจี้ : (ยิ้มรับอย่างสุขใจ)

ครูส้ม : ครูและเพื่อนๆลงความเห็นว่าคุณสมควรมอบตำแหน่งสมาชิกกลุ่มดีเด่นประจำสัปดาห์ของ
ชั้นป.5 ให้กับแองจี้เพราะแองจี้ขยันเรียน มีน้ำใจ มีความประพฤติดี

(ครูมอบรางวัลให้กับแองจี้เพื่อน ๆ ปรบมือแสดงความยินดี แองจี้รู้สึกมีความสุขอย่างมาก)

ครั้งที่ 5

ชื่อกิจกรรม การให้และการรับ “GIFT FOR U”

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มรู้จักการให้และการรับสิ่งต่าง ๆ จากบุคคลอื่นที่อยู่รอบข้าง
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น แสดงความเป็นมิตรและทำให้เกิดความรู้สึกประทับใจและมีความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ

เกิดความรู้สึกประทับใจและมีความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ

แนวคิดที่ใช้ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Theory) อัลเบิร์ต แบนดูรา

เทคนิคที่ใช้ เกม

เวลา 60 นาที

อุปกรณ์

1. กระดาษห่อของขวัญและริบบิ้น 2 ชุด
2. กล่องสำหรับห่อของขวัญ 2 กล่อง
3. เทปกาวและกรรไกร 2 ชุด
4. กระดาษเปล่าตัดเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม 12 แผ่น
5. เครื่องเสียงและแผ่นเพลง

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ผู้นำกลุ่มทบทวนความรู้เดิมและให้สมาชิกกลุ่มทำกิจกรรมบริหารร่างกายโดยใช้กิจกรรม ตาราง 9 ช่อง 9 จากนั้นผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มบอกข้อความความประทับใจมาคนละ 1 ประโยค พร้อมบอกเหตุผล จากนั้นให้สมาชิกกลุ่มร่วมแสดงความคิดเห็น

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้นำกลุ่มแบ่งสมาชิกกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้สมาชิกกลุ่มจับคู่แล้ว “ เป่า ยิงอุบ ” สมาชิกกลุ่มที่ชนะอยู่กลุ่มที่ 1 ส่วนสมาชิกกลุ่มที่แพ้อยู่กลุ่มที่ 2 แล้วให้แยกกลุ่มย่อยในกลุ่มวิดิโอคอลล

2.2 ผู้นำกลุ่มแจกกระดาษเปล่าที่ตัดเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมตามจำนวนสมาชิกกลุ่มในแต่ละกลุ่มให้ จากนั้นให้แต่ละกลุ่มเขียนข้อความคนละ 1 ข้อความต่อ 1 แผ่น ที่กล่าวถึงความประทับใจที่มีต่อเพื่อนต่างกลุ่มกัน เช่น นาทาชา เป็นคนที่มีน้ำใจ และมีอารมณ์ขัน เป็นต้น

2.3 เมื่อทุกคนภายในกลุ่มเขียนเสร็จ ให้ทุกคนพับกระดาษของตัวเองเข้าหากัน แล้วเขียนชื่อมารับไว้ตรงกลางของกระดาษ แล้วหลังจากนั้นให้นำข้อความทุกคนไปใส่ในกล่องของขวัญกลุ่มตนเอง ซึ่งกล่องนั้นผู้นำกลุ่มจะเป็นคนส่งให้กับสมาชิกในกลุ่ม

2.4 ให้แต่ละกลุ่มช่วยกันห่อของขวัญและตกแต่งให้สวยงาม ซึ่งในกล่องจะต้องมีข้อความของตนเองเขียนแนบใส่ไปด้วย

2.5 หลังจากนั้นให้สมาชิกกลุ่มทุกคนในกลุ่มสลับกล่องของขวัญกับเพื่อนด้วยการขวานชื่อแลกเปลี่ยนกันภายใน Meeting

2.7 เมื่อทั้ง 2 กลุ่มได้เลือกจับคู่กันและกันแล้วดูว่ามีข้อความนั้นส่งถึงใครก็ให้รับ

3. ชั้นวิเคราะห์

3.1 ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายเกี่ยวกับกิจกรรม “ของขวัญแต่เธอ”ตามหัวข้อต่อไปนี้

3.1.1 สมาชิกกลุ่มมีความรู้สึกอย่างไร ที่ได้ให้และรับข้อความจากบุคคลอื่น

3.1.2 สมาชิกกลุ่มมีความรู้สึกอย่างไร หลังจากการอ่านข้อความจากบุคคลอื่น

3.2 ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมานำเสนอหน้า Meeting ของแต่ละกลุ่ม

4. ชั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

4.1 ผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มร่วมกันช่วยกันสรุปกิจกรรม “GIFT FOR U” เพื่อให้สมาชิกกลุ่มรู้จักการให้และการรับ เพื่อส่งเสริมการสร้างสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นและทำให้เกิดความรู้สึกประทับใจและมีความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ

4.2 ผู้นำกลุ่มสรุปเพิ่มเติมกับการเชื่อมโยงความคิดและผลสรุปของสมาชิกกลุ่มกับการรู้จักการให้และการรับสิ่งต่าง ๆ จากบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม “GIFT FOR U”
2. สังเกตการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามในการทำกิจกรรมของสมาชิกกลุ่ม
3. สังเกตพฤติกรรมท่าทางที่สมาชิกกลุ่มอ่านข้อความจากบุคคลอื่น

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวขวัญชนก การิก
วัน เดือน ปี เกิด	29 กันยายน พ.ศ.2535
สถานที่เกิด	นครนายก
วุฒิการศึกษา	การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) สาขาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	109/2 หมู่ 1 ตำบลวังกระโจม อำเภอเมืองนครนายก จังหวัดนครนายก รหัสไปรษณีย์ 26000

